

HANDBAL x-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - SEPTEMBER/OKTOBER/NOVEMBER 2015

ERKENNINGNUMMER P602723 - V.U. DAVID VAN DORPE - VHV DR. VANDERHOEYDONCKSTRAAT 48 - 3560 LUMMEN - 2 EURO

**GEDAAN MET ZAGEN
OVER DE
VERZEKERING
VAN JE EERSTE
WAGEN!**

ethias
**YOUNG
DRIVERS**

DE AUTOVERZEKERING VOOR JONGEREN

Help ook jouw jongeling op weg naar een autoverzekering.
Ontdek nu Ethias Young Drivers, de nieuwe autoverzekering voor jonge bestuurders. Het voordeel? Gedurende twee jaar zakt hun premie tweemaal sneller dan elders indien ze ongevalvrij rijden. Info en voorwaarden op ethias.be of via onze Twitteraccount @EthiasYoungDrivers.

Colofon

8e Jaargang nr.36
OKTOBER 2015
vhv@handbal.be
Handbal X-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer €2
V.U. David Van Dorpe
Dr. Vanderhoeydonckst. 48
3560 Lummen

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Katrien De Backer
Birthe Van Der Veken

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
(www.fotomakers.be)
Cederic Janssens
(www.osin-view.com)
Marcel Coppens
Stijn Gijs
Birthe Van Der Veken
Cois Van Aelst

Coverfoto

Jelle Vonckx, de nieuwe topsportcoördinator van de VHV had een ruim aandeel in de kwalificatie van HUBO Initia Hasselt voor de tweede ronde van de EHF Cup.

Editoriaal

Vervloekt!

Pech achtervolgde een aantal mensen die in dit nummer aan bod kwamen. Enkele dagen na het interview met Birger Maes scheurde de gewezen handbaldoelman bij het voetballen zijn achillespees af. Ook KBHB voorzitter Filip Soetaert raakte kort na zijn interview betrokken in een zwaar verkeersongeval, en is bezig aan een lange revalidatie. De arme Marcel Coppens belandde eveneens in het ziekenhuis... we wensen iedereen van harte een voorspoedig herstel, en hopen uiteraard dat er geen oorzakelijk verband is met Handbal X-tra!

De transfer van Nikola Karabatic van Barcelona naar PSG was internationaal de blikvanger van het tussenseizoen. In een interview met Hand Action vertelde de Fransman met Joegoslavische roots wat hij zou veranderen aan de handbalreglementen als hij het voor het zeggen had. En de man had duidelijk een mening: vervangen van het passief spel door een shotklok en het afschaffen van de wissels tussen aanval en verdediging (inclusief de 'vliegende keeper'). Het spel zou er, naar Amerikaans model, attractiever door worden.

In België was het een rustig tussenseizoen. OLSE Merksem manifesteerde zich nadrukkelijk op de transfermarkt, voornamelijk ten nadele van stadsgenoot KV Sasja. De strijd om de twee bijkomende BENE-League plaatsen belooft spannend te worden. Waasmunster kende op 3 september een topdag, want zowel bij de heren als de dames kwam de speler van het jaar voor uit een lokale vereniging. Jeroen De Beule klopte Roel Valkenborgh op de meet en Marlies Verschuuren, die haalde het (ruim) van haar... zus.

Jeroen "Jee" De Beule werd gemotiveerd voor en geïnitieerd in het handbal door Eddy de Vlieger, één van de grootmeesters ter zake. Hij doorliep ook de topsportschool en het doorgedreven trainingsritme van Callant Tongeren, en is vaandeldrager van de Red Wolves.

Met die Red Wolves neemt hij het op zaterdag 7 november in Kortrijk op tegen Tsjechië. Het is intussen al even geleden dat de Red Wolves nog een tegenstander van dat kaliber ontmoetten. Sterspeler Filip Jicha, wereldhandballer van het jaar in 2010, en plaatsvervanger voor Karabatic in Barcelona, zou dus wel eens zijn opwachting kunnen maken in de Lange Munte, en dat is een "must" voor alle handballiefhebbers!

De Redactie

Limburgse versus Vlaamse Leeuwen

De BENE-league draait weer op volle toeren. Tot eind januari 2016 krijgen we elk weekend een topafluche tussen vier Nederlandse -FIQAS/Aalsmeer, Targos/Bevo OCI/LIONS en KRAS/Volendam- en vier Belgische -QubiQ Bocholt, HUBO Hasselt, KV Sasja en Callant Tongeren- ploegen, met op 6 en 7 februari 2016 een wervelende FINAL4. Daarna volgen nog play-offs in eigen land en de apotheose om beker en titel. Vanaf volgend seizoen zal de BENE-league worden uitgebreid naar 12 ploegen. Nieuw dit jaar is de 'Match of the Week', een absolute topper die 's woensdags wordt uitgezonden op tv. En ook nieuw is de voorzitter van de BENE-league: de Nederlander Stan Backus, tot vorig seizoen T1 bij Bocholt. Van een carrièreswitch gesproken ...

'Het klinkt alsof het van tevoren werd bedacht, maar dat is niet zo,' weerlegt Stan Backus. 'Ik had in februari al besloten geen T1 meer te blijven omwille van familiale en professionele redenen. Ik was vier jaar bij Bocholt, eerst als assistent, het laatste jaar als T1, en ik heb in die tijd de club

fel zien evolueren. Van drie trainingen per week naar vijf tot zes. Goed voor het handbal, maar als trainer erg belastend voor je gezinsleven. Bovendien heb ik een verantwoordelijke job, daarom bleek het almaar moeilijker te combineren. Ik ben dan in gesprek geraakt met David Van Dorpe en die vroeg me of het voorzitterschap van de BENE-league iets voor mij was. Ik heb dan mijn plannen voorgesteld aan de board en die mensen bleken wel enthousiast. Zo ben ik uiteindelijk voorzitter geworden...'

Op de jaarlijkse persconferentie in het 450 jaar oude Antwerpse stadhuis gaf de kersverse president zijn visie op de BENE-league bloot. Met verve ...

Stan Backus: 'Kijk, ik heb een helder beeld van wat de BENE-league moet worden, maar ook van wat ze momenteel is. Velen bekijken deze grensoverschrijdende competitie vanuit de clubs. Maar in wezen is het een samenwerkingsverband tussen België en Nederland, tussen de twee federaties. De twee bonden zijn eigenlijk eigenaar van de BENE-league, zij hebben de regie in handen. En de clubs kunnen wel ambitieus snel naar voren willen rennen, maar de bonden moet wel mee willen. De NHV en de KBHB moeten echter de belangen van alle clubs verdedigen. Mijn visie

4

Hasselt verloor op de openingspeeldag van de BENE-League in Bocholt.

is dus: ik wil zeker vooruit, maar wel geleidelijk, stap voor stap...

Zo vind ik dat op middellange termijn de winnaar van de BENE-league beloond zou moeten worden met Champions League-deelname. Er zijn CL-plannen met een A- en een B-groep en in die laatste zou je als BENE-kampioen moeten meekunnen. Uiteraard moet daarover nog gepraat worden met de EHF. We zullen ook ons product moeten aanprijzen bij de Europese federatie. Mischien moeten we wel contact zoeken met de Baltische Staten voor een samenwerkingsverband. Dat zijn allemaal toekomstplannen waar we wel al moeten over nadenken.'

Eerste editie: unaniem succes

'Als je iets negatief wil aanvoeren over de eerste editie moet je ver gaan zoeken,' vervolgt Stan Backus. 'Dat was gewoon een succes. De enige dissonanten waren echt minuscule details. Aanvankelijk waren er natuurlijk de gebruikelijke sceptici. Ik was er eerlijk gezegd ook eentje van. Maar finaal kunnen we enkel in superlatieven over deze format oordelen. Het merk BENE-league Handball staat er, als een paal boven water zeg maar. Het enige is dat je het nu nog moet uitventen. Zeker niet uitpersen, maar stap voor stap in de markt zetten. Dan heb je een fantastisch product. Elke week vier kwalitatief goeie wedstrijden, handbal op het scherp van de snee. Welke competitie kan dat beloven? Voetbal? Basket? Volley? ... Wel, wij kunnen dat elke week garanderen. Je moet er als

ploeg ook elke week staan, honderd procent geconcentreerd, altijd scherp gefocust.

Overigens, die opeenvolging van topwedstrijden heeft ook een gunstige repercussie op de nationale ploegen gehad. Als ik zie hoe de Red Wolves en Oranje omgaan met spanningen en fysiek overeind staan, dan hebben we serieuze winst geboekt. De clubs beseffen ook dat ze moeten investeren in trainingsarbeid, zowel de deelnemers aan de BENE-league als deze die graag willen instappen. Jongens die dat niet kunnen opbrengen zou ik liever geen topspelers meer noemen. Je kunt op niveau BENE-league onmogelijk beter worden door minder te gaan trainen...'

Tweede editie: opnieuw boeiend

Moderator Dirk Gerlo confronteerde de woordvoerders van de deelnemende clubs met de vraag hoe ze staan tegenover (semi-)professionalisering. Hoorden we Martin Vlijm (T1 van FIQAS Aalsmeer) niet zeggen dat zulks in Nederland onmogelijk is?

Stan Backus: 'Ik denk dat je de uitspraak van Martin Vlijm moet nuanceren. Wat in Nederland al heel gebruikelijk is is dat de club een professionele trainer heeft. Martin Vlijm bij Aalsmeer, Marc Schmetz bij Volendam, Lambert Schuurs bij de Lions, ... en er zijn er nog in de eredivisie. In België zijn dat eerder uitzonderingen, of bestaan ze helemaal niet. Dus eer je dat geregeld krijgt moet je al een belangrijke stap voorwaarts zetten. In België lopen dan weer enkele spelers rond

met een (semi-)professioneel contract. Dat is in Nederland dan weer uitzondering. Ach, het is een kwestie van arbeid-rust-verhouding, spelers die misschien halftijds werken en meer tijd hebben om te rusten en te trainen. Dat is veelal een overeenkomst met de sponsor: een speler in dienst nemen en rust in die jongen investeren...'

'Ik ben er van overtuigd dat we opnieuw een boeiende competitie tegemoet gaan. Met nog meer kwalitatief hoogstaande wedstrijden. Ik hoop ook dat de scheidsrechters mee willen in dat hoger niveau. We hebben ook een samenwerkingsverband met de tv, de match of the week, waarmee we ons product in de etalage willen zetten. De clubs moeten ervaren dat we ons wel degelijk inspannen om meer publieke belangstelling te creëren,' besluit BENE-leaguevoorzitter Stan Backus.

LIONS: favoriet

Als er een rode draad zat in de presentatie van de nieuwe BENE-league is het wel de favorietenrol van de Nederlands Limburgse OCI/LIONS. Zowel onze noorderburen als onze eigen clubs leggen zich daar blijkbaar bij neer.

'LIONS is ook mijn topfavoriet. Het is een grote club. Qua structuur, jeugdwerking, begeleiding, trainingen, zijn ze heel professioneel bezig die Limburgers,' aldus Bart Lenders, de nieuwe T1 van bekerhouder QubiQ Bocholt. 'En onze ambitie? Wel, persoonlijk wil ik iedereen in deze competitie beter later presteren en op een hoger niveau tillen. De jonge spelers beter maken en de nieuwe Sloveen, Miha Pucnik, zo snel mogelijk integreren. Verder hopen op zo weinig mogelijk blessures want dat is in deze competitie de grote gesel. Qua titels en bekens wil ik geen doel stellen, we zien wel. De factor geluk speelt daarin een grote rol, dat hebben we vorig seizoen ervaren.'

Verliezend titelfinalist HUBO Hasselt liet onze nationale doelman Jef Lettens naar Frankrijk vertrekken en wil die aderlating compenseren met verbreding van de spelerskern, een Roemeense schutter-Andrei Buciuman-, een talentrijke vleugelspeler en een nieuw trainersduo, T1 Vladimir Tomanovic en T2 Ewout Boogaard. En een professioneel clubmanager, Bram Dewit.

'Een logisch gevolg van enerzijds mijn studie sportmarketing, anderzijds van mijn zware blessure vorig jaar. Het is een voorbeeldfunctie, een aanzet voor andere clubs om diezelfde weg te volgen. Ik ga er alleszins vol voor,' lacht de Hasselaar zijn "bevordering" weg... 'Het verlies van Jef Lettens hypothekeert misschien onze ambities, maar Brecht Vanbrabant heeft al bewezen een volwaardige opvolger te zijn. Erg complementair met Jelle

Voncx overigens. We hebben ook een Roemeen gehaald als mijn vervanger, wel een ander type speler, maar iemand met knap wat schotkracht. We hebben ook een speler van Jong Oranje, Eligio Pepels, een echte belofte, dus we zijn zeker niet verzwakt. Er zal sowieso rekening moeten gehouden worden met Hasselt voor alle prijzen.'

Landskampioen Callant Tongeren is gematigd optimist. De Eburonen lieten David Polfliet gaan naar Nelo, en diens vertrek scheelt een slok op de borrel.

'Dat is uiteraard een pak ervaring die je verliest,' weet voorzitter Luc Tack. 'Pollie vervangen is geen sinecure. Maar we hebben die transfer eigenlijk al twee jaar geleden voorbereid. We hebben toen al twee jonge keepers, Rudi Schenk en Youri Denert, in stelling gebracht. En nu staan die er, we hebben er vertrouwen in. Voor de rest trekken wij de kaart van de jeugd. Jonge talenten integreren en kansen geven. Onze grote handicap is wellicht de kleine kern: we beschikken maar over 14 spelers. Die beperkte bank kan een doorslaggevende factor zijn. De jeugd zal zich moeten bewijzen.'

Tot slot, de merkwaardige exodus bij Sasja. Liefst tien spelers verlieten de club, overwegend voor stadsgenoot Olse Merksem. Verbazend genoeg zit Alex Jacobs niet in zak en as. Hij blijft positief denken ...

'Telkens opnieuw van nul beginnen is niet makkelijk,' jammert de Hobokense T1, 'maar wat mij momenteel drijft is tot wat deze jonge garde in staat is. Ik heb altijd in de jeugd geloofd. Inderdaad, tien spelers zien vertrekken is niet niks. Maar we overleven het wel. We hebben dat enkele jaren geleden al gedaan, toen een haast voltallige kampioenenploeg opstapte. Kijk, als spelers je komen vertellen: wij willen minder trainen voor hetzelfde geld, dan is voor mij de conclusie gauw gemaakt. Over trainingsarbeid valt met mij niet te discussiëren. Sasja treft toevallig een concurrent in eigen stad waar de spelers minder moeten trainen, ja dat is dan maar zo. Ik heb nog geprobeerd met doelman Mike Tadey een compromis te bereiken door hem in Rotterdam te laten trainen, maar zelfs dat kon hem niet over de streep trekken. Het is een exodus, inderdaad, maar we zullen dat opvangen met jong talent zoals in 2009, jongeren met de wil om te slagen en om zichzelf te bewijzen. Junioren van overwegend 18 à 19 jaar. Het zal moeilijk worden, maar we geloven erin. Door de omschakeling naar twaalf ploegen blijven we toch sowieso in de BENE-league. Ik heb in de voorbereiding alleszins een enthousiaste groep gezien en dat motiveert me om er mee door te gaan.'

Francois Van Aelst

Sergio Rola, de Portugese aanwist van KV Sasja

Van handbaldoelman tot internationaal doelman zaalvoetbal Birger Maes: “Veel geleerd in het handbal”

Voor de jongere handbalvolgers is hij misschien niet zo bekend, maar in het zaalvoetbal maakt hij intussen furore. De 36-jarige onderwijzer Birger Maes uit Tessenderlo koos nochtans aanvankelijk voor het handbal boven het voetbal onder impuls van Jos Boons – een monument in de opleiding van Limburgse talenten – en met uitermate veel dank aan Robert Goliat, de legendarische Poolse doelman van Merksem.

Na zijn jeugdijaren bij Tessenderlo werd Birger doelman bij achtereenvolgens Merksem, Lebbeke, Turnhout, Hasselt, Eynatten en Herstal, alvorens over te schakelen naar het zaalvoetbal. Daar begon hij in 2006 een nieuwe carrière bij Aarschot met een ploeg kameraden, die evenwel in vereffening moest gaan. Hij werd er wel opgemerkt door talentscouts en uit vele aanbiedingen koos hij voor het ambitieuze KK Malle, dat hij mee aan de titel hielp in tweede nationale en waarmee hij een jaar later de Belgische bekerfinale won tegen favoriet F. Antwerpen. In 2009 stond hij in de nationale zaalvoetbalploeg, in 2011 werd hij met staartploeg ZVK Proost Lier uitgeroepen tot ‘tweede beste doelman’, waarna hij voor Zaalvoetbal Groot-Leuven ging spelen, waarmee hij in 2014 de ‘Gouden schoen’ behaalde als beste speler van de Belgische Zaalvoetbalbond. Dit jaar stond hij in het doel van de Belgische ploeg, die in Minsk (Wit-Rusland) nét geen brons haalde op het WK. En volgend seizoen wil hij nog beter doen op het EK in Moskou en ook met zijn nieuwe ploeg, Thulin, de ploeg die vice-kampioen en bekerfinalist werd, maar telkens GS Hoboken op haar weg vond. “Een Belgische titel is het enige wat nog ontbreekt op mijn palmares,” klinkt het gemotiveerd bij de inwoner van Tiel-Winge. Een boeiend gesprek met een wellicht wat ondergewaardeerde sportman.

Waarom koos je op 16-jarige leeftijd voor het handbal, terwijl je bij Tessenderlo een behoorlijke spits was in het voetbalteam?

Birger Maes: “Een echte spits was ik niet. Eerder een nummer tien. Ik gaf redelijk wat assists en was eerder aanvallend ingesteld. We speelden toen tegen ploegen als Geel, Westerlo en Diest. Ik deed in die tijd behoorlijk wat aan sport, want ook voor

een matchke tafeltennis of badminton was ik wel te vinden. Toen ik 16 jaar werd, stond ik echter voor een moeilijke keuze. Ik kon niet alles blijven doen. Het was Jos Boons, die me overhaalde om te kiezen voor het handbal en in de jeugdreeksen werd ik inderdaad wel opgeroepen voor de nationale selecties. Bij Tessenderlo speelden we echter in derde nationale, maar Jos Boons wist wel wat ik kon. Hij gaf me de kansen om te spelen. Toen we ooit in de beker speelden tegen het ‘Vuil ploegske’ kwamen er wel wat scouters kijken. Het werd een serieuze rammeling tegen dat ploegje routiniërs, maar ik kreeg wel enkele aanbiedingen. Tongeren beloofde me zelfs een wagen, maar uiteindelijk koos ik voor Merksem. Zij beloofden me een heel degelijke opleiding met hun topkeeper Robert Goliat. Ik heb me die keuze nooit beklagd.”

Wat leerde je dan bij hem?

“Hij heeft me echt de knepen van het handballen geleerd. Vooral dan wat een doelman moet kunnen. Ik leerde er heel wat technische kwaliteiten ontwikkelen. Ik nam zijn stijl van handballen over. Alleen: hij was wel 20/25 centimeter groter dan ikzelf. Dat heeft me echter niet zo veel parten gespeeld. Misschien dat ik daardoor nét de echte top niet haalde, maar op drie kwart van het doel was ik zeker wél even goed als de andere toppers. Toen ik 17 jaar was, mocht ik in Herstal tijdens de match Goliat vervangen en ik mocht vanaf dan regelmatig meespelen met topspelers als Ooms, Wens, De Bevere, later Verachtert en Korvers erbij en met Antonioli als coach. Eén van de beteren die ik ooit had. Ik denk dat hij nu nog actief is bij Tachos Waalwijk.”

En nadien?

“Er kwamen mensen met andere opvattingen over doelmannen. Ik speelde bij verschillende ploegen, ik heb dan even bij Turnhout onder Kris Moens getraind met enkele talentvolle Neerpeltse jongeren, maar door toedoen van de intussen overleden voorzitter Jean-Marie Valkeners belandde ik bij Herstal, waar ik nog jongens als Rik Stryckers ontmoette. Het eerste jaar was vechten tegen de degradatie, maar vanaf 2006 kwam Aarschot aankloppen uit het zaalvoetbal.”

Welke zaken uit het handbal kwamen je daar van pas?

“Eén van mijn grote wapens was de uitworp. Ik kon in één tijd de tegenaanval lanceren als er enkele snelle spitsen in de ploeg rond liepen. Natuurlijk bezat ik ook nog altijd de goede reflexen, waarop ik kon teren en mijn positie spel. Ik had bij strafwerpen of bij doelpogingen de gewoonte om lang af te wachten. Blijven rechtstaan. Dat was niet algemeen in gebruik in het zaalvoetbal en daardoor had ik meer kansen om de bal te stoppen. Ik heb zelden naar ballen gedoken. Ik kon de hoek kleiner maken en mezelf groter maken. Achteraf gezien was de overgang van handbal naar zaalvoetbal een juiste stap. Ik heb hem misschien alleen iets te laat gezet.”

Wat heb je intussen in jouw carrière bereikt? Welke zaken zal je altijd onthouden?

“Ik zal de datum nooit vergeten, maar op 10 november 1998 stond ik in het doel toen Olse Merksem Europees speelde tegen Toulouse met o.a. de grote Jérôme Fernandez in de ploeg. We kregen daar een flink pak slaag, maar het was een unieke ervaring.

In het zaalvoetbal heb ik ongeveer alles bereikt: EK, WK... Uitgeroepen worden tot tweede beste doelman bij een staartploeg als Lier toen, vond ik een hele eer. Natuurlijk gaat er niks boven de titel van 'speler van het jaar'. De bekerwinst met Malle was een stunt, maar ik blijf ambitieus. Ik wil altijd de beste blijven en één zaak ontbreekt nog op mijn palmares en dat is kampioen van België worden. Daarom mijn transfer naar Thulin, waar ik een monument als Bargibant ga vervangen. Ik wil natuurlijk eerst uitkijken of het allemaal wel haalbaar is met de trainingen en de verplaatsingen, gecombineerd met mijn job en met het feit dat mijn twee zonen (4 en 6 jaar) op de allereerste plaats komen.”

Betekenden die uitverkiezingen veel voor jou?

“Ze waren alleszins de erkenning voor de tijd en de moeite die ikzelf en mijn ouders in de sport gestoken hebben. Het was tenslotte de bekroning van 20 jaar topsport. Ik ben daar behoorlijk fier en tevreden over. Het betekent dat ik toch iets bereikt heb in mijn sportleven en ik denk dat mijn familie en mijn omgeving dat ook zo vindt. Volgend jaar wil ik met de Belgische ploeg voor een medaille gaan op het EK in Moskou.”

Zie je jezelf ook (keeper)trainer worden?

“Er bestaat geen uniforme visie over keeperstrainingen. Iedereen heeft ook zo'n beetje zijn eigen stijl met slechts één gelijkaardige doelstelling: de bal mag niet binnen. Maar ooit wil ik wel eens keeperstrainer worden. Misschien eerst bij de jeugd, misschien hier en daar bijscholing geven, al zal ik misschien zelf ook nog mijn manier van training geven moeten bijschaven. Ik sluit zeker geen ambitieuze tweedeklasser uit. Ik wil ze daar de technische bagage doorgeven die ik van Robert Goliat ontving, gekoppeld aan mijn eigen ervaringen. Maar er moet dan ook talent zitten in de rest van de ploeg.

Ik heb wel de indruk dat steeds meer ploegen opnieuw meer belang hechten aan keeperstrainers. Dat zijn ook dikwijls spelers die matches kunnen winnen. En zulke specifieke trainingen werpen ook hun vruchten af met de juiste man op de juiste plaats.”

Zag je meer professionalisme in het zaalvoetbal dan in het handbal?

“Ach, in beide sporttakken maakt het financiële plaatje veel uit. Dat was vroeger alleszins het geval met Hasselt en Merksem. Daarnaast moet je ook nog andere middelen ter beschikking hebben en blijft de trainingsarbeid natuurlijk belangrijk. In het zaalvoetbal is het financiële misschien nog iets belangrijker. Goede spelers kiezen immers voor het geld. Soms heeft dat faillissementen

De Belgische Nationale ploeg Futsal

van clubs tot gevolg, maar in onze bond werd GS Hoboken kampioen en bekerwinnaar op een correcte manier en zonder te smijten met het geld. Dat siert hen.”

Wat stelt de Belgische zaalvoetbalploeg voor op internationaal gebied? En zit je daar ook niet steeds met het probleem van de twee bonden?

“Dat is inderdaad een groot probleem. Het Futsal organiseerde recent in Antwerpen voor de eerste keer een EK. Dat werd een gigantisch succes met drie keer een vol Sportpaleis, maar daar gebeurde nadien niks meer mee. Nu zou de bond op sterven na dood zijn. Als gastland kreeg België van de UEFA fikse steun, de Belgische spelers hebben daar een mooie cent aan verdiend, maar nadien ging de kraan dicht. Nu komen de -21-jarigen nog wel bij mekaar, maar er is geen budget meer voorzien. Ze trekken dan wel naar Azerbaidjan zonder veel vorm van voorbereiding.

Dan is het bij onze bond (Belgische Zaalvoetbalbond of BZVB) alleszins beter gestructureerd en wij halen veel betere resultaten met minder middelen. Vier jaar geleden werden we zelfs Europees kampioen, twee jaar geleden haalden we zilver op het EK en dit jaar haalden we een 4de plaats op het WK. Argentinië werd derde na Paraguay en Colombië. Maar dat zijn daar allemaal profs en zij hebben als voorbereiding op zo'n WK een budget van meer dan één miljoen Euro. Het was dan ook al een stunt van formaat dat wij de kwartfinale konden winnen van een ander profland, nl. Uruguay. Dat gebeurde vooral dankzij onze wilskracht en een uitstekende groepsfeer.”

Is jullie ploeg dan sterker dan die van het Futsal?

“Kort na hun EK wonnen wij met onze nationale ploeg en daarin ontbraken dan nog enkele topers. Om een idee te geven van de sfeer in onze groep: wij speelden onlangs een demonstratiematch bij de nieuwe fusieclub ARB Hamme (het vroegere Sint-Gillis-Waas) en 13 van de 14 internationals waren aanwezig zonder dat er een cent te verdienen was. De veertiende was dan nog met vakantie. Bij ons is de sfeer plezant en dat is bij de andere groep niet altijd het geval.”

Volg je het handbal nog?

“Ik heb wel een aantal play-offwedstrijden gevolgd. In het bijzonder van mensen die ik nog ken van vroeger zoals Jos Schouterden of Jean-Luc Grandjean en natuurlijk volg ik dan meer in het bijzonder de doelmannen. Polfliet blijft nog steeds een uitstekende keeper. Mocht hij zich misschien beter verzorgd hebben, dan had hij nog veel meer uit zijn carrière kunnen halen. En Jef Lettens zal het absoluut ver schoppen. Hij speelt nu in de Franse competitie en hij heeft iets in zich van een Goliat en een Polfliet. Hij speelt ook bijzonder sierlijk, een plezier om naar te kijken.”

Wat maakt een doelman sterk in zaalvoetbal en in handbal?

“In zaalvoetbal moet hij een betrouwbare, goede laatste man zijn. In handbal moet hij meer zijn verdediging organiseren, goede afspraken maken, zijn ervaring benutten en een tikkelkje geluk hebben. Dat laatste geldt dan weer in beide sporttakken. Voor een doelman is het o, zo belangrijk dat hij vertrouwen krijgt bij de eerste vijf ballen die hij krijgt.”

Marcel Coppens

'Nationale ploeg als uithangbord van een ambitieus toekomst-beleid'

Een drukbezette voorzitter strikken voor een interview is geen makkie, er twee samenbrengen helemaal niet. Toch slaagden we erin. Filip Soetaert verving Luc Tack als voorzitter van de KBHB. Deze West-Vlaming is een krijger van vele oorlogen. Wim Vos werd en-kele maanden geleden verkozen tot voorzitter van de VHV. Vorig jaar legden we hem het vuur aan de schenen als jonge leeuw in de Raad van Bestuur (RvB). En nu glundert hij als VHV-voorzitter. Van een blitzcarrière gesproken ...

12 'Nee, ik zou dat zeker geen blitzcarrière noemen. Het is meer een samenloop van omstandigheden die ertoe geleid heeft dat ik voorzitter van de VHV ben geworden,' relateert Wim Vos. 'Afgelopen jaar dreigde er binnen de RvB een soort schisma te ontstaan, een opsplitsing in twee kampen. Eigenlijk was er een kloof ontstaan tussen top- en breedtesport. Een kloof die, als ze tot een breuk zou leiden, een onaangename, zelfs gevaarlijke situatie tot gevolg kon hebben. Als je de top volledig afsplitst van de breedte zit je met een immens probleem. In die context heb ik besloten de uitdaging van het voorzitterschap te aanvaarden. Zowel voor mij persoonlijk als op professioneel vlak was het geen gemakkelijke beslissing, want het vraagt veel van je qua inzet en tijd. Maar ik vond op dat moment dat ik die beslissing moest nemen voor het Vlaamse handbal. Om toch te proberen de plooiën glad te strijken en een écht schisma te verijdelen. Die breuklijnen repareren heeft moeite gekost en kost nog steeds moeite en ook op menselijk vlak valt er een en ander te betreuren. Er zijn mensen opgestapt uit de RvB, leden met heel wat verdiensten. Ik vond dat heel jammer, maar we staan met de VHV op een keerpunt. De enige weg vooruit is mijns inziens een meer bedrijfsmatige aanpak van de werking rond het handbal. Een groei-project gebaseerd op een degelijke interne structuur, waarin alle actoren aan bod komen om zo ons product te versterken. Ik denk dat ik professioneel enkele jaren geleden in een gelijkaardige situatie zat toen ik een eigen bedrijf heb opgestart. Gestart met z'n tweeën, vanuit een goed idee en met de wil om te slagen. Intussen met ruim 30 medewerkers en wereld-

wijd actief. Het is een andere sector, maar wel een traject dat ik hoop te herhalen met de VHV...' 'De aanstelling van Wim is inderdaad een democratische beslissing van de RvB geweest, zoals die ieder jaar moet worden genomen volgens onze statuten en waarop we niet meer kunnen terugkomen,' treedt Filip Soetaert bij. 'Ikzelf betreur ook dat we enkele waardevolle mensen verloren hebben, onder wie Luc Tack. Hij was al jaren lid van de RvB en ik begrijp zijn ontgoocheling na de stemming die tot die voorzitterswissel heeft geleid. Dat hij daardoor de eer aan zichzelf heeft gehouden kan ik begrijpen. Maar ik betreur dat we iemand met zoveel jaren ervaring als bestuurder verliezen. Luc Tack was ook de enige bestuurder uit een grote club, iemand die het reilen en zeilen van een topclub kent als geen ander. Die ervaring missen we nu wellicht, maar het doet geen afbreuk aan de competentie van Wim ...'

Wim Vos: 'Ik heb tegen Luc Tack trouwens gezegd dat ik het ten zeerste zou appreciëren dat hij lid zou blijven. Anderzijds begrijp ik zijn beslissing. Of er ook een verband is met het ontslag van David Van Dorpe? Ach, mogelijk is dat wel een gevolg van die stemming maar ik denk niet dat het de enige reden was. David was al tien jaar secretaris-generaal en dat is een zware taak. Zowat alles wat de VHV aanbelangt kwam uiteindelijk bij hem terecht. Zo kreeg hij ook taken waar hij totaal niet voor opgeleid was. David is een jurist, enorm competent, enorm gedreven, maar net zoals er grenzen zijn aan ons aller capaciteiten had David soms ook zijn grenzen.

De RvB heeft bovendien ideeën om te groeien, om professioneler te worden, om budgetten te verwerven, om anders te gaan communiceren. En daarvoor heb je mensen nodig met een specifiek profiel. David gaf ook al eerder te kennen dat deze taken hem niet helemaal lagen. Kijk, Luc Tack en David waren een tandem, een hecht team dat op mekaar ingespeeld was. In die optiek was het vertrek van Luc voor David de druppel die de emmer deed overlopen ...'

Filip Soetaert: 'Wim heeft enkele argumenten vernoemd die hebben geleid tot zijn afscheid. Een afscheid van de VHV, maar zeker niet van het handbal, dat weze duidelijk. David blijft ons handbal genegen, maar die nieuwe uitdaging op professioneel gebied heeft wellicht een grotere

KBHB Voorzitter Filip Soetaert

rol gespeeld dan we denken...

Nieuwe wind

Filip Soetaert is voorzitter van de KBHB en dat is misschien wel een functie die voor velen in de luwte verloopt. Aan zijn voorzitterschap is op zijn minst gezegd weinig ruchtbaarheid gegeven.

Filip Soetaert: 'Mijn voorzitterschap van de bond? Was ook weer een democratische verkiezing. Het is zo dat sinds de nieuwe statuten de bondsvoorzitter wordt verkozen na de algemene vergadering en binnen de RvB. Tevens worden de leden van het Bureau verkozen die de VHV nationaal vertegenwoordigen. Drie effectieve en twee plaatsvervangers. Op basis van die stemming werden Bart Danhieux, Freddy Lievens en ikzelf effectief verkozen, Wim Vos en Patrick De Mot als plaatsvervangers. Luc Tack was twee jaar voorzitter geweest van de KBHB, neemt ontslag, en daardoor werd ik verkozen om nog één jaar als bondsvoorzitter te fungeren. Dat is de *true story* waardoor wellicht velen verbaasd waren dat Filip Soetaert ineens bondsvoorzitter werd. Terloops, als er zich een buitenstaander zou aandienen met onvolprezen managerskwaliteiten, iemand die een efficiënt nationaal beleid kan voeren, zouden wij die witte merel met genoeg in het nationaal bestuur parkeren. Ook dat is een democratische beslissing van de RvB ...

Of ik als bondsvoorzitter kan wegen op het nationaal beleid? Wel kijk, je bent altijd een soort katalysator tussen de twee liga's hé. Als bondsvoorzit-

ter moet je altijd een verzoenende rol spelen. Het is evident dat de bondsvoorzitter constant met de voorzitters van de VHV en de LFH communiceert. Er is permanent overleg met Wim Vos en Jean-Luc Dessart. Er groeide intussen een hele goeie verstandhouding tussen de drie voorzitters, en dat is ooit anders geweest. Ook met Luc Tack klikte het en waaide er al een nieuwe wind. Beslissingen worden dus steeds in consensus genomen. Maar ook onder de leden van de RvB van de LFH waait een frisse wind. Die mensen zijn immers nieuw, ze dragen geen verleden mee van onbegrip en conflicten tussen beide liga's. We zitten echt op dezelfde golflengte...'

Wim Vos: 'Wij wilden vanuit de VHV een signaal geven aan de Ligue Francophone dat ook zij een rol kunnen spelen in de ontwikkeling van topsport. Mee de vinger op de knip houden, mee de relatie topsportbreedtesport sturen. In die zin hebben we hard gewerkt om van de nationale ploegen weer een gemengde VHV/LFH materie te maken. Een signaal geven van: wij doen dit samen. Beleid voeren binnen de Belgische handbalbond betekent een structuur uittekenen die voor iedereen aanvaardbaar is. En je moet bovenaan beginnen, aan de top, dus met de nationale ploeg. Die moet het uithangbord van het Belgische handbal worden. Dus moeten wij als VHV wel met de LFH overleggen en overeenkomen. We zijn er intussen ook in geslaagd de LFH mee in het bad te trekken en ze te overtuigen van het belang

van die nationale ploeg. Ze overtuigen dat dit uithangbord ervoor zorgt dat handbal aandacht krijgt, dat er meer persbelangstelling groeit, en dat het budgetten genereert... Het is een keten die zichzelf in gang moet zetten.'

TOEKOMSTPLAN

De VHV staat voor een reeks uitdagingen. Meer nog, de VHV bevindt zich op een keerpunt. Hoe kijken de voorzitters tegen die toekomst aan?

Wim Vos: 'Kijk, de VHV heeft de afgelopen twee jaren de nationale ploeg in leven gehouden. We hebben er voor gezorgd dat de *Red Wolves* na een lange reeks van nederlagen opnieuw kunnen winnen en momenteel zelfs een ronde verder zijn geraakt in een prekwificatie. Er is opnieuw enthousiasme rond de nationale ploeg, net zoals de BENE-league voor een boost heeft gezorgd van ons tophandbal. We staan dus op een keerpunt. Het topsportklimaat is gematigd gunstig. We zijn er in geslaagd zonder overheids subsidies en zonder privé financiering resultaten te behalen. En dat heeft bij de breedteclubs een zekere wrevel opgewekt. Vele clubs menen dat de VHV zich te veel bezighoudt met topsport en te weinig met breedtesport. Wel, ik deel die mening niét. Maar we moeten als KvB wel een signaal geven aan de clubs dat we wel degelijk met ze begaan zijn. Dus we staan voor een situatie waarin we de topsport moeten versterken en het gat met de breedtesport moeten dichtrijden. Als we daarin slagen zijn we vertrokken voor een mooie toekomst. Als dat niet gebeurt hebben we een probleem. Daar wil ik mij als VHV-voorzitter voor inzetten, daar wil ik op afgerekend worden.'

Filip Soetaert: 'De nationale ploeg is ons enige boegbeeld dat inkomsten kan genereren, naast de subsidie van Bloso. Ook naar de media toe is de nationale ploeg ons belangrijkste uithangbord. Dat is overigens in alle sporten zo, kijk maar naar volley en hockey. Meer aandacht op tv verdienen je niet via breedtesport, hoe jammer dat ook is. Maar we zien wel dat we met de *Red Wolves* meer tv aandacht krijgen, met de BENE-league eveneens, en ook de play-offs konden op heel wat media aandacht rekenen. De titelfinale bereikte hoge kijkcijfers, dat werd tot hun eigen verbazing zelfs door Sporza toegegeven. Met uithangbord bedoelen wij: primo, onze sport in de huiskamer brengen, en secundo, privé sponsoring verwerven.

Wim Vos: 'Ook die druk besproken professionalisering van onze topclubs kan niet slagen zonder succes van de nationale ploeg. Er zijn stappen in de richting van professionalisering gepland. Zoals licenties voor de topclubs en een professioneel medewerker in vast dienstverband, ... Maar dat moet stap voor stap gebeuren, en vooral, de clubs

moeten er achter staan. Wij kunnen niets opleggen, wel ondersteunen. De VHV gaat een communicatiemanager aanstellen. Ook die zal een rol spelen in dat proces naar professionalisering toe. Ook de VHV moet mee professionaliseren hé, dat betekent zoeken naar mensen met het juiste profiel om specifieke taken uit te voeren. En dat zijn niet noodzakelijk mensen met een handbalachtergrond.'

Filip Soetaert: 'Zowel de VHV als de KBHB hebben noch voldoende mensen noch voldoende middelen om die professionalisering van het handbal in zijn geheel te realiseren. Dat moet mede, en zelfs in hoofdzaak vanuit de clubs gebeuren. Wij, VHV en KBHB, kunnen niet veel meer dan een klimaat creëren waarin dat proces mogelijk wordt en de clubs ruimte geven om te slagen. Maar het is wel onze ambitie om samen met de topclubs die professionalisering in de toekomst gestalte te geven. Het spreekt vanzelf dat wij van de breedteclubs niet onmiddellijk verwachten dat ze een professioneel medewerker in vast dienstverband zouden aanwerven.'

SAMENWERKINGSVERBAND

Er bestaat een onmiskenbare link met Frankrijk in ons tophandbal. Bondscoach Yérime Sylla, TD Guy Petitgirard, de vele verwijzingen naar het Franse model qua topsport. Is Frankrijk het grote voorbeeld?

Wim Vos: 'Een voorbeeld is Frankrijk zéker. Maar hét grote voorbeeld is misschien net iets overdreven. Er is een samenwerkingsverband met Frankrijk, vandaar die link. Maar België is Frankrijk niet, de situatie is hier heel anders. En dat weten de Fransen ook wel. Maar La France heeft wel een traject afgelegd van het betere amateurisme naar écht professionalisme. Die ervaring moeten we benutten, maar ons zeker niet blind staren op onze zuiderburen. We moeten ook het beste uit andere Europese landen meenemen in dat groeiproces. Frankrijk zorgt er voor dat we ondersteuning krijgen van mensen met enorme ervaring. Dat is mooi meegenomen. Zowel de bondscoach als de TD beseffen dat we hun traject niet klakkeloos kunnen kopiëren, dat hier andere normen gelden. We moeten een oplossing zoeken op Belgische maat. Vergeet niet dat de opdracht van Guy Petitgirard veel verder gaat dan de nationale ploeg. Hij moet ook de topclubs structureel de weg wijzen naar professionalisering. Hij heeft daar formele ideeën over...

Filip Soetaert: 'Ons plan? In eerste instantie moet het budget van de nationale ploeg zichzelf bedruipen door verkoop van tickets. Om externe financiële reserves te creëren zijn we op zoek gegaan naar een contractuele externe medewerker voor privé budgetten voor de nationale ploeg. Dat

VHV Voorzitter Wim Vos met zijn bestuursploeg

overschot willen we herverdelen tussen breedtesport, dameswerking, jeugdwerking, scheidsrechters, opleiding van trainers, en de oprichting van nieuwe clubs in regio's waar geen handbal is. Een ambitieus plan, akkoord, maar beschouw het als de toekomstvisie van de huidige RvB. Zowel Wim als ik staan daar pal achter. Je kunt geen top hebben als je geen breedte hebt, dus dit plan veegt de kritiek weg als zouden de voorzitters enkel bezig zijn met de top. Neem opnieuw Frankrijk: daar is de breedte zo goed gestructureerd dat de top extreem sterk is...

De nationale ploeg is er voor iedereen, niet voor een *happy few*. Ze moet gedragen worden door de breedte. Maar als die breedte het laat afweten en geen belangstelling toont voor de *Red Wolves*, ja dan kan het nooit lukken hé. Dan zitten we met een structureel probleem. We willen de basis er bij betrekken...

Momenteel zijn we bezig met een soort road show om de basis te sensibiliseren. We gaan op bezoek in alle regio's met een power pointpresentatie over onze plannen en wat dat voor de clubs kan genereren. De gedachte is via ticketverkoop zelfbedruipend te zijn en in een volgend stadium te proberen de overheid ervan te overtuigen dat we goed bezig zijn en eventueel opnieuw voor subsidiëring in aanmerking kunnen komen. Momenteel zijn we bezig contacten te leggen op beleidsniveau... Maar die ticketing is essentieel: we hebben een overschot van 50 000 Euro als target

gesteld, zodanig dat Bloso, het BOIC en Adeps zien dat we niet bij de pakken blijven zitten.'

BENE-LEAGUE

De BENE-league wordt algemeen beschouwd als de grote opstap naar een topcompetitie in het algemeen en professionalisering in het bijzonder. De spelers zijn wild enthousiast, de toeschouwers reageren gunstig, zelfs de pers is bereid tot actie. Hoe belangrijk is dit succes?

Wim Vos: 'Zeer belangrijk. Telkens wedstrijden op topniveau, op het scherp van de snee, dat versterkt de kwaliteit van onze spelers. En dat komt ook de nationale ploeg ten goede. De Red Wolves zijn veel volwassener geworden, ze kunnen een minieme voorsprong vasthouden omdat ze constant op hoog niveau presteren in hun topcompetitie. Het is ook een enorme motivatie om meer in trainingsarbeid te investeren. Wat de toekomst betreft denk ik dat zes Belgische en zes Nederlandse ploegen het maximum haalbare is. Ook qua professionele clubs moeten we niet op meer hopen. Luxemburgse clubs? Hangt af wat hun aanbod is. Ik denk niet dat het een verrijking is momenteel.

Filip Soetaert: 'Luxemburg heeft op een ongelukkig moment afgehaakt. Betreurenswaardig, maar intussen moeten we werken aan een volwaardige competitie binnen de BENE-liga. En in de toekomst eventueel naar andere horizonten kijken,

de Baltische staten bij-voorbeeld. Misschien ziet een aantal sponsors daar wel brood in? In de EHF zijn daarover al ballonnetjes opgelaten... Maar belangrijk in dat BENE-verhaal is wel dat we voldoende topclubs hebben en voldoende spelers die gemotiveerd zijn om voor dat topniveau te blijven trainen, om die competitie kwalitatief hoog te houden. En die bekommernis ligt in handen van onze jeugd. Want dat is de toekomst. Zij moeten voldoende hebben in hun sport...

Of in dat project ook plaats is voor een nationale damesploeg?

Vanzelfsprekend! Kijk, ons plan is één groot geheel met daarin diverse subdomeinen: jeugdwerking, opleiding van trainers, scheidsrechters, clubwerking, nationale selecties, dus uiteraard ook dameselecties. Wij hebben ook al nagedacht over een verdeelsleutel voor een eventueel financieel overschot. Dat zal volgens een vast percentage verlopen, waarvoor de vijf subdomeinen projecten moeten aanreiken. Een dameselectie hoort daar zeker bij. We hebben de intentie onze nationale dames dit seizoen al een beperkt programma te laten afwerken.

De start van ons plan is eigenlijk 7 november 2015, wanneer in Kortrijk de interland tegen Tsjechië wordt georganiseerd. Dat is de eerste grote test voor die ticketverkoop. Als die tegenslaat is dat een domper op het enthousiasme en de ambi-

tie van ons allen. Want dan rijst een aantal vraagtekens, niet in het minst van de criticasters. Als die eerste thuiswedstrijd een succes wordt geeft dat moed om ermee door te gaan en kunnen we verder denken. Het zou jammer zijn vast te stellen dat maar een paar honderd toeschouwers aanwezig zijn. Want dat zou betekenen dat we er niet in geslaagd zijn onze boodschap over te brengen. Als we daar een vol huis hebben kunnen we onze ambities kracht bijzetten. Het is ook niet zo dat als de inkomsten tegenvallen, we de nationale ploeg financieel depanneren uit privé inkomsten. Nee, dan zullen we hun programma bijsturen en eventueel inkrimpen. We hopen dus dat de mensen, zeker de handbalwereld, massaal komen naar Kortrijk. We mikken op minstens 2500 toeschouwers. We hebben zelfs een programma opgezet met autocars om de jeugd vanuit de regio's tot daar te brengen.'

Wim Vos: 'Ik hoop oprecht dat onze breedteclubs de Red Wolves zullen steunen...'

En tot slot wil ik via dit eigenste blad hulde brengen aan Luc Tack en David Van Dorpe. Ik heb enorm veel respect voor wat die mensen gepresteerd en betekend hebben voor ons handbal, gedurende jaren. De manier waarop David de VHV heeft achtergelaten verdient groot respect, chapeau! Gelukkig verlaten Luc en David het handbal niet ...'

Cois Van Aelst

DE NATIONAL U18. Boven: Marc Dongleur, Jean-Christophe Hougardy, Janis Beckers, Léonard Winberg, Louis Vandebecck, Adrien Voglaire, Martin Massat, Thomas Mormont, Jonas De Bouvrie, Laurent Delfosse, Gaëtan Van Haesendonck, Clem Leroy, Thomas Penelle, Olivier Rocks. **Onder:** Max Schunck, César Weverbergh, Antoine Denoël, Lucas Dubuc, Sekou Top, Noah Barthelemy, Elias Koninkx, Niels Kelchtermans, Rens Hellemans, Pieter Strauven, Thomas Denoël, Louis Marchal, Jasper Strauven.

Michel De Clercq (SSW) met Jeroen De Beule, Angelo Verdonck, Stephen Martens en speelster van het jaar Marlies Verschuren

TORNOOIKALENDER 2016

Ieder jaar gaan in Vlaanderen heel wat toernooien door voor senioren en jeugd, voor dames en heren, recreatief of competitief. Hierbij kan u een klein overzicht vinden voor dit jaar. De details kan je vinden op de website van de toernooien. Veel plezier!

Kidsday / Handbalontmoetingsdag

JM8, J10, M10, J12, M12

15 november 2015 - Heist-op-den-Berg
gerrit.vertommen@handbal.be

Kersttoernooi

U12, U14, U16, U18, U22 (jongens en meisjes)

19 december 2015 - Dendermonde
kristel.macharis@gmail.com

Flanders Handball Trophy

Senioren heren/dames & jeugd

26 & 27 maart - Sint-Truiden
www.flanderstrophy.be

Paasturnooi Putte

JM8, JM10, JM12, JM14

27 maart - Putte
lucdeweerd45@gmail.com

Arteveldecup

JONGENS EN MEISJES 10 TOT 18 JAAR

14 & 15 mei - Gent
www.arteveldecup.be

14de Ledeganktornooi Eeklo

ALLE JEUGDCATEGORIEËN

1, 2 & 3 juli - Eeklo
www.ledeganktornooi.com

Anna Jaszczuk: 'De Bundesliga, dat was pas genieten ...'

Men kan bezwaarlijk ontkennen dat het Belgische handbal iets heeft met Polen. Het begon eind jaren '70 met Antczak en Sokolowski bij Klub Mechelen. Die twee toenmalige vedetten zetten de toon. Later zong de Hasseltse spionkop: 'Er staat een Pool in de goal' (op 'Er staat een paard in de gang', remember?) om Olympiër Mietek Wojczak te verwelkomen. En ze bleven komen, die Polen: Adamczyk, Zablocki, Marczak, de Obrusiks, de Kedziora's, ... Vandaag staat het handbalge-slacht Jaszczuk centraal: vader Waldemar (Waldi), zoon Lukas (intussen gestopt) en vooral dochter Anna (zeg Ania), die er al een mooie internationale carrière heeft opzitten.

18 'Ik ben afkomstig van Slask Wroclaw, waar ik bij de junioren Ryszard Franitza als trainer had. Hij is nog coach van Sasja geweest,' begint Waldi Jaszczuk zijn verhaal. 'Ik ben naar België gekomen eind jaren '80 via Mietek Adamczyk, die me naar Sasja heeft gehaald. Ik speelde toen samen met Alex Jacobs, Fred Cornelis en doelman Piet Vandenbroucke, en in het seizoen '89-'90 eindigden we derde in de play-offs. Neerpelt werd toen autoritair landskampioen. Dan ben ik getransfereerd naar HC Kiewit, de ploeg van voorzitter én sponsor Roel Vandereyt. Ik werk overigens nog steeds voor het bouwbedrijf, dat intussen door zijn zoon wordt gerund. Met Kiewit ben ik van derde naar eerste nationaal gepromoveerd. Ik ben vele jaren bij die club gebleven, tot Handbalclub Kiewit ter ziele ging. Hun stamnummer werd toen overgenomen door het in degradatienood verkerende Sasja. Later heb ik nog bij Tongeren gespeeld als fin de carrière, niet de top maar in de derde ploeg. Maar intussen was ik al zeer actief als trainer, meestal van damesploegen. Ik ben gestart bij de dames van Kiewit, heb die naar eerste nationaal gebracht en dan ben ik damestrai-ner van Neerpelt geworden. Eigenlijk heb ik vele Limburgse ploegen getraind. Nu ben ik bij Kortesse. Kijk, handbaltrainer is eigenlijk mijn beroep. Ik ben in Polen afgestudeerd als sportleraar maar kon hier nooit als dusdanig aan de slag door het taalprobleem. Dus mijn job in de bouw is eigenlijk een bijberoep

(lacht uitbundig)... ik ben omgeschoold tot ijzer-
vlechter en bekister ...'

Trotse vader

'Of ik het Belgische handbal heb zien evolueren? Vanzelfsprekend ! Maar het is niet makkelijk om toen en nu te vergelijken. Om te beginnen is het nu veel sneller geworden. Snelheid van uitvoering, passing, tegenaanvallen, ... Het huidige handbal is gebaseerd op fysieke paraatheid, op loopvermogen, op kracht ook wel, maar vooral op snelheid. Vroeger, toen ik bij Sasja en Kiewit speelde, begon onze aanval doorgaans als de tegenstander over de middellijn was en terug in verdediging stond. Nu moet de tegenstander zich reppen om in verdediging te staan of de aanval is al begonnen. Er vertrekt ook veel van de doelman, in snelle break. Dat is toch een immens verschil met vroeger. Maar dat is een internationaal fenomeen. Ook in Polen is het handbal er enorm op vooruitgegaan. Persoonlijk vind ik dat wij destijds technisch beter waren. Het ging lang-zamer, een aanval werd misschien langer opgebouwd, maar onze shots waren sterker, preciezer. Iedereen van ons kon scoren vanop negen meter. Neem nu Alex Jacobs, een complete, echt schitterende speler. Dat is mijn bescheiden mening ...

Ik heb uiteraard ook het Belgische dameshandbal op de voet gevolgd. Als trainer, maar ook via mijn dochter Anna, die toch een mooi parcours heeft afgelegd en op wie ik ontzettend trots ben. Weet je dat ze zes talen spreekt? Pools, Nederlands, Frans, Italiaans, Duits en Engels... Dat is toch mooi meegenomen hé? Als ik haar hier bezig zie als T1 van DHW dan weet ik dat ze ambitieus is. Ik heb vertrouwen in haar, ze zal het waarmaken in deze club. Je ziet die meisjes afzien hé, ze is enorm gesteld op fysieke conditie. Dat is haar Duitse leerschool. Het dameshandbal is hier trouwens ook sterk geëvolueerd. Ook veel sneller en technisch sterker geworden. Helaas zijn er te weinig echt sterke ploegen, vandaar dat het niveau maar zeer traag evolueert. Ik denk dat Anna een juiste keuze heeft gemaakt als T1 van DHW. Het is een club die altijd meedoet voor de prijzen, er heerst hier een goede mentaliteit. Ik heb veel sympathie voor deze club. Net voor dat samenwer-kingsverband met Uilenspiegel ben ik

Waldemar en Anna Jaszczuk

hier ook nog trainer geweest. De sporthal van Hoboken is altijd een beetje thuishaven voor mij ...'

Mooie carrière

Intussen is de training beëindigd. T1 Anna Jaszczuk gespt de brace rond haar knie los en komt ons moe maar tevreden tegemoet. 'Missie geslaagd, de meisjes zijn bekaf...,' lacht ze tegen papa Waldi.

Anna Jaszczuk is pas 30 maar heeft er al een mooie carrière opzitten. Begonnen als meis-je van 7 bij Kiewit, enkele jaren later verkast naar Initia Hasselt en daar haar opleiding genoten bij de gerenommeerde jeugd van deze Limburgse club. Op haar achttiende ver-trok Anna naar Italië, speelde voor Teramo, Enna en Salerno en verhuisde na vier jaar naar Duitsland. Eerst speelde ze voor TuS Weibern en SC Greven 09 in de tweede Bundesligateam van Vulkan Ladies Koblenz (voorheen Weibern).

'Duitsland was de mooiste tijd van mijn handbalcarrière,' mijmert Anna, 'de Bundesliga is een formidabele competitie. Je wordt er met de beste zorgen omringd, je kunt in optimale omstandigheden trainen en spelen, altijd volle tribunes, professionele entourage. Toen ik bij Greven speelde was ik semi prof, omdat ik daar een op-

leiding tot grafisch ontwerper heb genoten. Voor de rest was ik enkel met handbal bezig, professional dus. Tot ik twee jaar geleden mijn carrière op een lager pitje wilde zetten en teruggekeerd ben naar Hasselt. Dat is geen succes geworden, want ik liep meteen een serieuze knieblesure op tijdens de voorbereiding. Kruisbanden en meniscus gescheurd, tweemaal geopereerd en intussen revalideer ik nog steeds. Dat heb je wel gemerkt aan de impressionante brace die ik draag (lacht). Mijn knie voelt al veel beter aan, maar aan spelen kom ik niet meer toe, denk ik. Ik werk bij *Cegeka* in Hasselt en 's avonds als trainer, dus ik verzoen me met mijn nieuwe status. Ik houd toch leuke herinneringen over aan mijn spelerscarrière. De mooiste ervaring waren mijn eerste twee jaren bij TuS Weibern. Ik had daar een formidabele trainer, Jan Reuland. Hij heeft me gebeiteld als handbalster. Die heeft bij mij spiermassa gekweekt -ik woog toen 10 kilo zwaarder-, hij leerde me verdedigen, aanvallen, kortom, hij maakte een complete speelster van me. Hij heeft dus een serieus aandeel in mijn carrière en dat zal ik nooit vergeten. Momenteel is hij teammanager van Ladies Vulcan Koblenz. Bij diezelfde club heb ik overigens ook gewerkt als grafisch ontwerper, verantwoordelijk voor de marketing. Ach, de Bundesliga, gewoon *Wunderbar* ...

En dan moet je weten dat ik uit Italië ben vertrokken zonder enige ambitie om in Duitsland te spelen. Ik was uitgenodigd voor enkele proeftrainingen bij TuS Weibern, ik maakte me geen enkele illusie, ik dacht nooit van daar te spelen... Na mijn eerste training was ik al verkocht. Ik had het échte handbal geproefd, en vooral genoten. Toen voelde ik voor het eerst handbal, begrijp je?, dus ik heb meteen toegezegd voor een contract. Het begin van een schitterende periode in het mekka van de handbalsport...

Nationale ploeg? Ach, ik ben twee keer uitgenodigd voor een stage met de Poolse nationale selectie, heb onder meer tegen de USA gespeeld, maar uiteindelijk viel ik af. De bondscoach zocht een hoekspeelster en dat ben ik niet. Maar het was weer een heel toffe ervaring, inderdaad...'

Nieuwe wending

Anna Jaszczuk werd onlangs 30. Veel te jong om er als speelster een punt achter te zetten. Toch koos ze voor een vervolg als trainster en gaf daarmee haar handbalcarrière een nieuwe wending.

'Ik voel dat mijn knie protesteert, ik wil zeker niet opnieuw geblesseerd raken want ik wil op latere leeftijd nog kunnen wandelen,' verduidelijkt ze. 'Dus heb ik er voor gekozen mij als T1 waar te maken, met evenveel inzet en ambitie als toen ik speelde overigens. Hand-bal zit in mijn genen, dat heb ik waarschijnlijk van mijn pa. Mijn broer Lukas heeft trouwens ook op niveau gespeeld maar werd door een ongeval afgeremd.'

Trainerservaring? Heb ik vooral opgedaan bij de jeugd van SC Greven. Eerst twee seizoenen als T1 van de C-Jugend, daarna bij de A-Jugend als assistent van Patrick Stege-mann. (haar vriend, en nu T2 bij Tongeren/red.) Bij Hasselt en Tongeren had ik vroeger ook al wel jeugd getraind, maar in de Bundesliga kun je als speelster wat bijverdienen bij de jeugd van je club. Zo ben ik er in gestapt, en veel geleerd mijn respectieve club-trainers ook wel.'

Toen het clubbestuur van DHW Antwerpen in een persmededeling aankondigde in zee te gaan met Anna Jaszczuk als T1, luidde de argumentatie dat "iedereen overtuigd was van haar visie, enthousiasme en ambitie". Een leuke binnenkomer, heet dat...

'Ik kijk enorm uit naar het nieuwe seizoen. Ik heb er echt veel zin in,' bevestigt Anna Jaszczuk. 'Na het eerste gesprek met het clubbestuur van DHW bleek meteen dat we op dezelfde golflengte zaten. Ik denk dat men ook absoluut een vrouwelijke T1 wilde. Het is ook voor hen wel een uitdaging om een jonge, onervaren T1 te kiezen. Naar verluidt heb ik de mensen kunnen overtuigen

door mijn spelerservaring. Er zit toch tien jaar buitenlandse ervaring in mijn bagage en dat is niet niks. Kijk, zelfs als ik een training nauwgezet voorbereid spookte tijdens die training 1001 ideeën voor nieuwe oefeningen door mijn hoofd. Eén specifieke oefening worden er al gauw vijf andere. Ik hecht ook enorm veel belang aan fysieke conditie, zeker in de voorbereiding. Weer die Bundesliga hé, in ons land wordt te weinig aandacht besteed aan kracht, aan stabilisatie en aan coördinatie. Dat zijn uitgerekend drie belangrijke pijlers van handbal. Plus uiteraard de defensie, die is cruciaal. Alles vertrekt vanuit een sterke verdediging, daarmee win je een wedstrijd. Een stevige dekking geeft vertrouwen, de aanval zal dan makkelijker lukken...'

Ambitie

'Mijn ambitie? 'k Wist dat deze vraag zou komen (bulderend). Mijn ambitie is van DHW een ploeg te maken, alle neuzen moeten in dezelfde richting staan. Ik wil een leuke sfeer creëren waarin keihard wordt gewerkt en waarin de meiden zich verbeteren. En tot slot mik ik op een beter eindresultaat dan vorig seizoen. De concurrentie zal uiteraard fel zijn, want de andere ploegen hebben zich versterkt of spelen al geruime tijd samen, zoals Initia. Respect voor Hasselt, een hele goeie ploeg, een sterk collectief. Fémina Visé blijft een sterke concurrent, ondanks het vertrek van enkele speelsters. Ze zijn zeker niet verzwakt. Met Sint-Truiden houd ik ook terdege rekening, want het is een heel gedreven team waarmee je nooit klaar bent. Kortom, we gaan zeker een boeiend kampioenschap tege-moet. De play-offs halen is voor DHW sowieso een must, maar ik wil beter doen dan een vierde plaats. Daar hoop ik op...

Ik hoop ook dat het dameshandbal zich in de toekomst snel zal verbeteren en dat het niet bij een klein kransje eeuwige favorieten blijft. Ook de damesploegen moeten professioneler gaan werken, het niveau omhoog halen en jeugdige talent kansen geven. Je hoort inderdaad vaak zeggen: er is talent genoeg in België, maar er wordt niks mee gedaan. Vol-komen akkoord, zo is het. Naar verluidt zijn er ook opnieuw plannen om de nationale damesploeg een relance te geven. Goed nieuws voor de ontwikkeling van onze talenten, anders blijven ze aangewezen op een buitenlands avontuur. Maar daar ben ik zeker niet tegen hoor. Ik ben ervaringsdeskundige hé, als je de kans krijgt moet je een buitenlandse club grijpen. Er zit enorm veel potentieel in België, maar het wordt er niet uitgehaald... Hard werken, veel discipline hebben en je zult als speelster beloond worden. Dat is mijn besluit...'

Cois Van Aelst

Jan Pauwels: 'Handbal is mijn grote liefde'

Jan Pauwels (76) is wat men noemt een handbalpionier. Gepokt en gemazeld in het Mechelse handbal met roots in het SintRomboutscollege. Speler, trainer, coach van het intussen ter ziele gegane Klub Mechelen. Later handbaldidact pur sang. En in die hoedanigheid baanbrekend werk verricht op het Leuvense Sportkot, zijn habitat voor een mooie academische carrière. Vandaag is handbal nog steeds prominent aanwezig in zijn emeritaat. Voor een competitietopper of een interland van de Red Wolves is hij best te vinden. En net als vroeger analyseert hij de wedstrijd met kennis van zaken, waarbij hij de roede niet spaart. Het gaat dus goed met Jan Pauwels ...

22

'In het Sint-Romboutscollege van Mechelen was handbal in de jaren '60 al ingeburgerd als school-sport. Dat gebeurde toen uiteraard buiten, op de speelplaats. Toen ik 17 was heb ik nog veldhandbal gespeeld, een wedstrijd tussen Mechelen en Antwerpen, maar op dat college heerste vooral een erg positief klimaat voor handbal. Dat is overigens nog steeds zo. Ik heb handbal ook mijn hele academische carrière gesteund en gepromoot als schoolsport, gewoon omdat handbal alles heeft voor de lichamelijke ontwikkeling van een kind of adolescent. Neem nu volley... Werd vaak beoefend op school, maar zonder veel heil voor de fysieke vorming. Veel statische momenten in volley, zeker bij kinderen met onvoldoende techniek. Handbal stelt conditioneel veel meer voor: lopen, springen en werpen, drie fysieke basisfuncties in een leuke spelvorm. Kinderen vinden dat tof,' doceert Jan Pauwels, die meteen op dreef is.

'Bij Klub Mechelen kwamen destijds omzeggens alle spelers uit het Sint-Romboutscollege. Zelfs de voorzitter, Jef Wuyts, was een oudstudent, zijn broer Sus Wuyts, een van de steunpilaren van de club, eveneens, en verder Norbert Liekens (overleden, red.), Pol De Preter, ... Alle Mechelse vedetten van weleer hadden de handbalmicrobe in het college opgedaan. Wij zijn toen met

een jonge ploeg begonnen in tweede nationaal, kampioen geworden en gepromoveerd naar de hoogste reeks. Tot eind jaren '70 heeft Klub Mechelen een rol van betekenis gespeeld. Maar intussen was ik al geen speler meer. Ik studeerde in Leuven aan het Sportkot en was al zeer vroeg begeistert door training en coaching, en vooral door de technische aspecten van handbal.'

Autodidact

Jan Pauwels: 'Ik was misschien meer handbal-didact dan speler, dat klopt. Ik ben mij enorm gaan interesseren in trainingsleer. Die toen gebaseerd was op atletiek, met zijn *closed skills*, gesloten vaardigheden. Handbal echter is gebaseerd op *open skills*, open vaardigheden waarvoor je voortdurend de juiste beslissingen moet nemen. Daar is ook verkeersopvoeding op gebaseerd, mijn latere passie als academicus. Dus, er was weinig oefenstof voor handbal en ik vond ook dat wij slecht handbal speelden. Zo heb ik dat toch persoonlijk ervaren bij Klub Mechelen. Het gebeurde allemaal ongeordend, ongedisciplineerd, ongecoördineerd, weinig tactisch ook wel. Ik ben dan de schamele vakliteratuur gaan lezen die toen ter beschikking was, erg karig in het Nederlands taalgebied, en me dan gewoon op het buitenland gericht. Ik ben zeker vijf jaar tijdens de zomer-

maanden naar de Joegoslavische Handbalschool geweest. Eerst als enige Belg, later vonden ook andere spelers en coaches de weg naar de Adriatische kust. Zoals Staf Ver-

gauwen en Sus Weyn van Sasja. We werden daar geconfronteerd met de beste handbalcoaches van toen, zoals Vladi Stenzel, die eerst Joegoslavië en daarna Duitsland wereldkampioen heeft gemaakt. Maar er waren ook toonaangevende Hongaren, Scandinaviërs, Noord-Afrikanen, Russen, Roemenen, noem maar op. De toenmalige Europese top verzamelde 's zomers in Kroatië. Ik heb daar enorm veel geleerd, vooral stelen met de ogen hé. Ik ben in 1967 ook naar het WK in Zweden geweest. Jef Wuyts, stafhouder van de Mechelse balie, sloot twee weken zijn advocatenkantoor, en wij reden met de Mercedes van Denis Ledegen, die Dendermonde op de handbalkaart heeft gezet, en de Brusselaar Jean Lannoy, naar

KU LEUVEN

De handbalprofessor

Zweden. En daar zagen we Tsjecho-Slowakije, Denemarken, Roemenië, Joegoslavië, kortom al de grote landen van toen met hun respectieve vedetten. Als je die zag spelen dan wist je 't wel hé ... En dat begeisterte mij enorm, dat wilde ik in mijn training en coaching overbrengen op ons handbal. Helaas was onze handbalfederatie onvoldoende gestructureerd om die progressie vorm te geven. De toenmalige BHB was er gewoon niet rijp voor...

Handbal was in die tijd erg afhankelijk van individuen. Jef Wuyts en Iwein Goderis bij Klub Mechelen, maar ook Denis Ledegen, een Oost-Vlaamse zakenman, heeft zeer veel voor het handbal gedaan. Hij verkoos zelfs een eigen sporthal boven een eigen huis, snap je? Gewoon om te zeggen dat diens hart voor handbal klopte. Hij heeft destijds het gerenommeerde Dukla Praag naar Dendermonde gehaald voor demonstratiewedstrijden. Hij heeft ook buitenlandse spelers aangetrokken, Denen, Noord-Afrikanen en later de Joegoslaaf Vuk Roganovic. Die heeft het moderne Belgische handbal mee gestalte gegeven. Als trainer van diverse clubs, als bondscoach en als lesgever.'

De Koopman van Venetië

Klub Mechelen toonde zich halfweg de jaren '70 erg ambitieus onder voorzitter Jef Wuyts. Samen met bestuurslid Victor De Donder towerde de Mechelse advocaat meteen enkele witte duiven uit

zijn hoed: Zdzislaw Antczak en Andrzej Sokolowski, twee Poolse bronzen medaillewinnaars die omwille van hun verdiensten op de Spelen van '76 naar het buitenland mochten om wat bij te verdienen. Wat Lebbekenaar De Donder -die contacten had in Polen- voor eeuwig de bijnaam 'Koopman van Venetië' opleverde in de pers.

'Die Polen werden met veel show voorgesteld bij sponsor IIC in Antwerpen, in het voormalige koninklijk paleis,' lacht Jan Pauwels, 'een onvergetelijke gebeurtenis eigenlijk. Maar het was wel de start van enkele topjaren Klub Mechelen. Ik heb toen nog bemiddeld om voor Antczak werk te vinden. Hij kreeg een job bij de Mechelse conservefabrikant Marie Thumas. De directeur peilde naar wat soort werk hij aankon en toen vroeg ik: 'Antczak, was für Arbeit hast du schon gemacht?' 'Nichts...' antwoordde hij... Betalen kon de club die spelers niet, kost en inwoon geven wel...'

De komst van die twee Poolse medaillewinnaars, later ook van enkele betere Tunesiërs, luidde de gouden jaren van Klub Mechelen in. De maneblossers werden in 1978 bekerwinnaar, het jaar nadien landskampioen. En dan begon de teleurgang van deze mooie Mechelse club...

'Maar eigenlijk was ik toen al niet meer betrokken bij Klub Mechelen als coach,' haast Jan Pauwels zich, 'Ik was wel een tijd samen met de Luikenaar Piedboeuf verantwoordelijk voor de nationale ploeg. Ik doceerde handbal aan de Leuvense universiteit en om aan de KUL te kun-

nen blijven moest ik doctoreren. Uiterekend dat slorpte enorm veel tijd op. Dus gedaan met clubhandbal. Ik had overigens ook wel begrepen dat er al betere trainers rondliepen...

Maar de terugval van Klub Mechelen verklaaren? Een samenloop van omstandigheden zeg maar. Jef Wuylts had een onwaarschijnlijk druk kantoor, was ook nog eens stafhouder, had ongelukkig veel tijd en geld in het handbal geïnvesteerd, ... dat was gewoon niet vol te houden. En met hem verdween de club. Er was geen opvolging, geen jonge spelers meer, en vooral, geen clubstructuur. Exit Mechelen dus...

Jef Wuylts was een belgicist die door de problematiek van de toenmalige BHB flamingant is geworden. Hij werd zijn hele ambtsperiode als bondsvoorzitter geconfronteerd met communautaire problemen tussen Vlamingen en Walen. Toen hij Nederlandse scheidsrechters naar hier haalde om het belabberde peil van de arbitrage op te krikken, in 1974, werd hij bekritiseerd, beschimpt en uitgespuwd door de Luikse lobby in de BHB. Dat ontlokte een staking van de Luikse clubs, met wekenlange crisisvergaderingen, een compleet ontwrichte competitie zonder landskampioen 1974, en een hoop miserie en ongenoegen. Maar ... het was wel de onrechtstreekse geboorte van de VHV. Ik heb daar trouwens nog aan meegeholpen.

Ach, Jef Wuylts ..., een charismatische maar tevens fel gecontesteerde figuur hé. Hij had zijn imago tegen, hij was onder druk niet altijd de beste diplomaat. Hij ijverde voor een federatie die expansie maakte, die een jeugd-beleid uitstippelde, die het spelniveau omhoog probeerde te halen. Misschien was de bond niet rijp voor zijn visionaire ideeën, hij was qua beleid misschien wel op zijn tijd vooruit... En de VHV, ik moet je niet zeggen wat voor een zegen dit voor het handbal is geweest...

Academische carrière

Jan Pauwels, introduceerde handbal op het Sportkot, organiseerde een samenwerking met de universiteiten van Gent en Brussel, riep een universitaire handbalcompetitie in het leven en zond zijn handbalzonen uit. Intussen bouwde hij verder aan zijn academische carrière: docent, hoogleeraar, decaan. Met baanbrekend werk inzake verkeersopvoeding en -veiligheid.

'Leuven is altijd sterk geweest in universitaire competities. Van de vijftien sporten waren wij soms tien keer kampioen,' aldus een trotse Jan Pauwels. 'Ik heb altijd veel geleerd van en later belang gehecht aan ploegsporten. De opvoedende waarde ervan is zeer groot. En ik herhaal, hand-

Geert Bossuyt en Jean-Paul Verschelde mogen dit seizoen 40 jaar Apolloon Kortrijk vieren.

bal als schoolsport heeft het allemaal. Maar dan moest ik ook een structuur hebben om handbal als schoolsport te promoten. En die kon de KUL mij aanreiken. Vandaar mijn inzet voor handbal op het Sportkot. Veel van mijn studenten hebben die handbalideologie later uitgedragen. Piet Moons in Hasselt, Norrie Schoefs in Tongeren, Geert Bossuyt en Jean-Paul Verschelde in Kortrijk. Ook op nog andere plaatsen in Vlaanderen werden nieuwe kernen opgericht. Maar Limburg was natuurlijk toonaangevend. De topploegen zitten niet voor niks in Limburg. En dat is inderdaad in zekere zin mijn verdienste, daar ben ik trots op. Piet Moons was al op het Sportkot een charismatische figuur. Hij was preses van de faculteitskring en dat betekende toch wel wat. Hij was voorbestemd om leiding te geven, om iets te realiseren. En zo geschiedde: het C-WK 1982 was in ruime mate zijn werk. Wat het BOIC niet is ontgaan overigens...'

Jan Pauwels promoveerde aan de KUL met een doctoraat *Skill & physical fitness*, onderzoek van de relatie tussen basismotorische eigenschappen en werpsnelheid in handbal. 'Ik heb daar zelf mijn onderzoeksapparatuur voor ontworpen én betaald, maar ik kon bezwaarlijk anders,' weet de Mechelaar die al gauw opklom tot gewoon hoogleraar, en van 1996 tot 2001 zelfs decaan werd van de faculteit. 'Ik heb me naast de practica handbal vooral in de niche motorische controle en leren gestort. Ik heb onderzocht op welke manier men motorische vaardigheden controleert en aanleert vanuit de metafoor waarnemen, beslissen, uitvoeren. Later heb ik dat onderzoeksdoelme in vraag van de overheid en het onderwijs toegepast op verkeersopvoeding. En als decaan heb ik op de barricaden gestaan voor twee uren LO in het middelbaar onderwijs. We hebben als faculteit ook gevochten voor het behoud van de kinesitherapie aan de universiteit. Het was onder minister Luc Van den Bossche dat de twee uren LO er zijn gekomen. Het kwam hem als vrijzinnige blijkbaar goed uit dat hij tegen de haren van de

Jan Pauwels (boven links) met z'n universitaire ploeg. Hij herkende Reginald Leper, Jempi Vandeputte en Luc Vanhille (in trainingspak).

toen nog machtige Guimardstraat kon strijken...'
(lacht smakelijk...)

Liefde voor handbal

Jan Pauwels volgt vandaag ons handbal met veel interesse, maar wel vanop afstand.

'Ik ben gaan kijken naar de beslissende titelfinale tussen Hasselt en Tongeren. Ik was ook op België-Griekenland in de Alverberg. Een schitterende belevenis, echt waar, zowel sportief als qua sfeer. Maar als je me vraagt naar een vergelijking tussen vroeger en nu, dan blijf ik het antwoord schuldig. Je kunt gewoonweg geen generaties met elkaar vergelijken. De context is totaal verschillend. Maar de kwaliteit van die titelfinale, de kwaliteit van die interland, dat was gewoon super. Het kader waarin die interland georganiseerd was in Hasselt, buitengewoon ! De inzet waarmee die titelfinale werd gespeeld en de beleving van het publiek, buitengewoon ! Ik zeg je: daar wil ik gerust mensen mee naartoe nemen, dat is topsport. Heb ik echt van genoten ...

Als ik België zie spelen tegen Griekenland, dan merk ik tactisch niet zo gek veel verschil met toen hoor. Wij liepen ook wissels, wij zetten ook een blok, onze hoeken sneden ook naar binnen. Maar

dat tempo, man, het huidige handbal wordt enkele snelheden hoger gespeeld. Een immens verschil met toen... Ik heb ooit samen met Jef Wuyts België-Duitsland georganiseerd in de Mechelse groentehal. Dat was toen nog West-Duitsland, met de legendarische Hansi Schmidt, een echte *Bomber*. België met de even legendarische Sus Weyn, die meteen na de start de 1-0 scoorde. Maar we verloren wel met 5-35 hé, dat klassenverschil was onwaarschijnlijk. Zou nu onmogelijk zijn. Het Belgische handbal heeft een zeker niveau bereikt en wordt niet meer belachelijk gemaakt. Maar er blijft natuurlijk een niveauverschil met de top hé. Of het klimaat aanwezig is om op termijn te professionaliseren? Daarover heb ik mijn twijfels. Er is toch zo immens veel geld voor nodig. Ik vraag me altijd af waarom geen enkel havenbedrijf in Antwerpen interesse heeft om een ploeg te sponsoren. Daar kun je toch mee scoren als firma..?

Ach handbal, mijn grote liefde hé, dat is altijd zo gebleven. Ik heb in het handbal de schoonste tijd van mijn leven gesleten. Handbal heeft mijn carrière op empathisch vlak sterk beïnvloed. Ik heb er veel tijd ingestoken maar ook veel return van gekregen. Dank daarvoor ...' **Cois Van Aelst**

Koen Meulenaere: “Kaaimantaks op analisten en columnschrijvers!”

Hij is in Vlaanderen bekend – sommigen zeggen: berucht – geraakt met zijn satirische teksten over sport en politiek. In ‘Bladspiegel’ of ‘Kwaad bloed’ maakte hij in Sportmagazine en later in Knack wekelijkse artikels, verhalen waarin fictie en feiten vermengd werden, maar waarin soms wel eens enkele politici of sportmensen in het oog van de storm geraakten.

Koen Meulenaere behoort ongetwijfeld tot de betere pennen van Vlaanderen en momenteel schrijft hij een dagelijks artikel in de krant De Tijd onder de rubriek ‘Kaaiman’, met een verfrissende, nuchtere en satirische kijk op de actualiteit. En als het van hemzelf afhangt, wil de 58-jarige Mortselnaar dat best nog een tijdje doen. Na zijn studies Pol&Soc aan de KULeuven begon hij zijn journalistieke carrière als sportmedewerker op Het Nieuwsblad, samen met Edwin Mariën, Paul Catteeuw (prof aan de Karel de Grote Hogeschool), Bart Sturtewagen (intussen hoofdredacteur De Standaard) en ondergetekende. Hij maakte de verhuis van de krant mee van de Em. Jacquainlaan in het centrum van Brussel naar Groot-Bijgaarden, waar hij trouwens enkele jaren woonde.

het spelniveau omhoog probeerde te halen. Misschien was de bond niet rijp voor zijn visionaire ideeën, hij was qua beleid misschien wel op zijn tijd vooruit... En de VHV, ik moet je niet zeggen wat voor een zegen dit voor het handbal is geweest...’

Koen Meulenaere werkte nadien ook voor VRT-radio, Humo, Knack, De Tijd, Sport/Voetbalmagazine, versloeg de voetbalwedstrijden voor Belgacom TV en maakte o.a. deel uit van het panel in de Rechtvaardige Rechters op VRT-telvisie.

In de tachtiger jaren lag hij aan de basis van haast wekelijkse grote artikels over het handbal in Sportmagazine. “Dat kon toen even en Cois Van Aelst was daar de geknipte man voor. Hij trok toen trouwens op pad met niemand minder dan Rik Van Cauwelaert als fotograaf. Maar momenteel schrijf ik nog weinig over sport.

Ik heb 35 jaar voetbalverslaggeving gedaan, maar begin vorig jaar vond ik het welletjes. Nog eens

Westerlo-Charleroi verslaan. Nee, het was voldoende. Trouwens, ik heb nooit zo veel voetbal gezien dan sinds ik gestopt ben. Nu kan ik tenminste rustig kijken naar Stadion op VTM en naar Match of the Day op BBC,” grijnst hij.

“Sport is meer en meer een entertainmentfactor geworden”

Heb je in die 35 jaar veel zien veranderen in de sport?

Koen Meulenaere: “Een dikwijls weerkerende vraag. Ik zeg altijd: alles is ooit al eens gebeurd en alles zal ooit nog wel eens gebeuren. Natuurlijk is er de buitenissige media-aandacht voor sport. Maar eigenlijk is er relatief niet zo heel veel veranderd tegenover vroeger in functie van de levensstandaard toen. Er was toen minder geld beschikbaar voor de sport, terwijl de bladzijden sport in de media nu ontzettend zijn toegenomen. Sport is meer en meer een entertainmentfactor geworden. De mensen komen er toch massaal naar kijken. Of het nu de spelers van AA Gent zijn die in een bootje rondvaren in de Gentse wateren voor vele duizenden toeschouwers of de Gentse Feesten. De belangstelling voor de 10 Miles in Antwerpen en Tomorrowland in Boom. Het is overal hetzelfde fenomeen.”

Ondanks die massale belangstelling voor sport, vind je er nooit iets van terug in de programma's van de politieke partijen...

"De sportsector draait inderdaad grotendeels op zichzelf. Net zoals b.v. de filmsector, die af en toe wat subsidies krijgt toegestoken. Als een soort schaamlapje. Ik zie ook altijd maar meer geld in sport gestoken worden. Het zal dan wel zijn dat het rendabel is, zeker? Ik vraag me soms af waar het allemaal vandaan komt. Er komt inderdaad weinig overheidsgeld bij te pas, maar misschien is het maar goed ook dat ze er zich niet te veel mee bemoeien. Af en toe is er eens een vlaag van tussenkomst, zoals toen in de tachtiger jaren de infrastructuur grondig verbeterd werd. De grote rage van nieuwe sporthallen. Maar ik stel inmiddels toch vast dat daardoor clubs als Hasselt, Sasja, Neerpelt en - bij mij om de hoek - Atomix in aangepaste accommodaties aantreden."

Toch wel moeilijk om in het huidige sportland- schap te overleven als kleinere sporttak.

"Maar ook dat is weer van alle tijden. Akkoord, er wordt buitenissig veel over sport geschreven. En die enorme hoeveelheid voetbal en wielrennen in Het Laatste Nieuws of Het Nieuwsblad, ik lees dat allemaal niet meer. De marketeers zullen wel berekend hebben dat het rendabel is, zeker? Maar denk je dat het elders anders is? In de Verenigde Staten schrijven ze over baseball, NBA-basket, American football en de andere sporten komen daar ook amper aan bod."

"Wij zijn nu éénmaal een volk van voetballers en wielrenners"

Het fenomeen doet zich niet alleen voor in de ge- schreven media, maar ook op tv...

"Nog zo'n klacht die dateert uit de jaren '60. 'Breng onze sport op tv'. De realiteit is echter dat er niet genoeg mensen naar die andere sporten kijken. Wij zijn nu éénmaal een volk van voetbal- lers en wielrenners en daar zullen we ons bij moe- ten neerleggen. Alleen als er eens wereldvedetten opduiken, zoals Clijsters en Henin in het tennis, komt er interesse voor andere sporten. Of een hype zoals momenteel bij het volley of het hockey. Dat zijn de uitzonderingen en dat is dus ook het lot van de kleinere sporten.

Dankzij BBC is hier indertijd het snooker populair geworden, maar daar kijkt nu nog nauwelijks ie- mand naar om. In het boksen was er even Sugar Jackson, die de belangstelling opwekte, maar die is intussen ook geluwd. Het is een klacht van alle tij- den. Intussen zijn er een pak sportzenders bijgeko- men. Je kan altijd een partij golf bekijken op zulke zenders, maar wie kijkt ernaar? Misschien mensen in rust- en verzorgingstehuizen, waar je soms eer- der van een soort behangtelevisie kan spreken."

Weegt het inhoudelijke van de sportverslagge- ving niet steeds lichter?

"Ook die klacht is eeuwenoud. Ik zeg altijd te- gen beginnende, jonge journalisten: 'Zeg nooit dat iets de eerste keer is', want binnen de kort- ste keren krijg je een brief van een specialist, die verwijst naar een gelijksoortige gebeurtenis uit 1873. En elke week die wereldgoals, ach! Om nog te zwijgen over de manier waarop sommige jour- nalistten bijna door het slijk kruipen om b.v. een Peter Sagan voor de micro te halen. Akkoord, hij is een interessante renner, die ik ook graag aan- hoor, maar om daarvoor op de knieën te vallen! Wat heeft die kerel al gewonnen? Zo uniek is hij zeker niet als je hem vergelijkt met het palmares van b.v. Hinault, Moser, Godefroot of Vanspringel. En dan Quintana! Precies de Messias. En wat heeft hij gedaan in de Tour? Zeven minuten aangeval- len. Hoeveel ritten heeft hij al gewonnen en hoe- veel had b.v. Gerrie Knetemann er gewonnen."

Zie je nog toekomst voor de geschreven media in het digitale tijdperk?

"Pas binnen tien jaar zullen we weten of de hui- dige jongeren nog een krant kopen als ze dertig jaar zijn. Maar ook in de digitale media moeten er mensen zijn die de teksten aanmaken. Iemand moet ze schrijven. En vermits het er steeds snel- ler en sneller moet aan toegaan, lijkt me dat zelfs geen slechte evolutie om een ander soort journa- listten daarin te betrekken. Er zal stilaan meer mankracht nodig zijn. Of de mooie, doorwrochte verhalen er een plaats zullen in hebben, blijft evenwel een nog onbeantwoorde vraag."

Wat denk je van het steeds toenemend aantal analisten en co-commentatoren?

"Ik reken op de Duitse chemiesector opdat ze een spuitbus ontwikkelen, waarmee we al die analisten kunnen wegspreken. Weg, ermee! Ze hebben trouwens een grote invloed op het humeur van de sportjournalisten, meen ik al gezien te hebben. Anders is het met co-commentatoren. Dat is zelfs een goede zaak voor b.v. het voetbal met Wim De Coninck en Gert Verheyen als absolute uitschie- ters. Als je alleen negentig minuten voetbal moet vol maken, dan begin je willens nillens te zagen en na vijftientwintig minuten vraag je je al af waar je het nog kan over hebben. Tijdens zulke mat- chen moet je dan meestal ook nog de herhalingen bekijken en dus mis je toch af en toe iets. Daarom is het een geschenk om iemand naast je te hebben die dan meekijkt en die er enkele tactische visies kan aan toevoegen."

En de vele columnisten in tijdschriften en kran- ten?

"Een nog ergere plaag dan analisten. Ook weg er-

mee. Het ergerlijke aan zulke mensen is soms dat ze de plaats innemen van wezenlijke feiten. Naar een rangschikking moet je soms zoeken. Of het commentaar van die columnisten staat dan fraai uitgetekend op een bladzijde, terwijl je naar de uitslag van een klassieker soms moet zoeken. Het feitenrelaas wil ik ook altijd wel terugvinden in mijn krant. Dat moet er dus altijd instaan, vind ik."

"Ik heb ooit maar één proces aan mijn broek gehad. Glansrijk gewonnen!"

In jouw artikels schop je ook wel eens tegen de schenen van sommige mensen. Nooit een proces aan jouw broek gehad? Heb je eigenlijk nog vrienden? En zijn de tenen van sportmensen nét iets langer dan die van politici?

"Het is nooit mijn bedoeling om vrienden te maken met mijn artikels. En het soort lange tenen is precies even groot in de sport als in de politiek. Het zijn dikwijls mijn collega's uit de politiek of de juridische wereld, die meer last hebben met hetgeen ik schrijf. Maar bij hen is ook stilaan het besef doorgedrongen dat kranten moeten gevuld worden met enerzijds semi-privé-artikels en echte informatie. Dus qua klachten: dat valt nogal mee.

In tegenstelling tot hetgeen velen denken, heb ik maar één proces aangesmeerd gekregen. Van Ludwig Vandenhove, de vorige burgemeester van Sint-Truiden. Proces met glans gewonnen trouwens. Ik had hem voor een 'drankorgel' versleten en dat betwistte hij. De man is nadien nog veroordeeld wegens vluchtmisdrif na een ongeval en hij werd ook ooit betrappt met 3 promille in zijn bloed.

Velen denken dat ik ook in proces lag met Freya Van den Bossche en haar advocaat Walter Van Steenbrugge, nadat ik geïnsinueerd had dat ze haar thesis niet zelf geschreven had. Er is wel een klacht gekomen, maar geen proces. En die klacht is inmiddels verjaard..."

Is het niet moeilijk om elke dag opnieuw een nieuwe invalshoek te bedenken voor een satirische benadering van de werkelijkheid?

"Het is misschien een andere manier van werken, maar ook de andere journalisten moeten elke dag hun stukje klaar hebben. Ik heb de luxe om een aantal dingen niet te moeten doen op de krant. Ik denk trouwens dat het even moeilijk is om elke dag een 'ernstig' artikel te brengen over economie, bedrijven en financies. Bij hen moet alles juist zijn, moeten de cijfers kloppen... Bij mijn artikels

hoeft dat niet noodzakelijk zo te zijn. Ik zeg er wel altijd bij tegen mijn verantwoordelijken: als jullie vinden dat ik te ver ga, zet het dan niet in de krant. Ik moet de vrijheid hebben om te schrijven wat ik denk, zonder dat ik voor mogelijk opgedroogde bronnen moet vrezen. Ik hoop dat ik nog een tijdje op deze manier kan verder werken. Ik doe inderdaad wat ik graag doe, maar dat moet je voor een stuk ook afdwingen. En als ik het beu word, dan is het tijd om eruit te stappen, zoals ik dat bij Humo of bij de radio of bij de voetbalverslaggeving op tv gedaan heb"

Is de sportjournalistiek niet veel minder kritisch geworden tegenover vroeger?

"Ik denk dat de sportjournalisten veel kritischer zijn dan b.v. de politieke journalisten. Alleen verdwijnt dat kritische soms wel eens in de hoeveelheid pagina's. In de journalistiek is het eigenlijk zoals in veel andere zaken: je moet een beetje talent bezitten, maar vooral de inzet hebben en niet op een minuutje kijken. Ik heb dat zelf ook geleerd toen ik eens om 22 uur stipt het lokaal verliet en er vijf minuten later nog een bericht binnen liep over een Belgisch record dat gesneuveld was. En dus blij ik b.v. tot 22u20. Je pikt er tegenwoordig trouwens de jonge journalisten uit die het zullen maken. Het zijn zij, die al eens iets langer blijven en niet naar hun uurwerk kijken."

Apropos, bestaat de Louis Tobback-trofee nog voor de beste quote van het jaar?

"Nee, maar eigenlijk is hij vervangen door de 'Kaaïman-quotes'. Ik hou die allemaal bij tot het einde van het jaar. Die kan ik dan bundelen en vooraf intikken, zodat ik tussen Kerstmis en Nieuwjaar ook kan genieten van een weekje vakantie."

Marcel Coppens

Let's meet in Elewijt Center

Voor al uw:

- ◆ Seminaries
- ◆ Opleidingen
- ◆ Zakenlunches
- ◆ Diners
- ◆ Feesten
- ◆ Hotelovernachtingen

We hopen u in de toekomst te mogen verwelkomen!

Voor meer informatie kan u ons bereiken op 015 62 72 72 of info@elewijtcenter.be

www.elewijtcenter.be

'Naar de toekomst toe was deze samenwerking de beste beslissing'

Jarenlang bood de Lebbeeke sporthal onderdak aan twee gezond rivaliserende handbalclubs. Brabo Denderbelle en Elita Lebbecke – waarvan de dames en jeugd in Buggenhout gehuisvest waren – besloten om de krachten te bundelen. Elita zal voortaan de jongens en heren onder zijn hoede nemen, terwijl de dames en meisjes onder de vlag van Brabo zullen aantreden. Voorzitters Jo Wesemael (Elita) en Anja Van Goethem (Brabo) staan voor de volle honderd procent achter deze samenwerking.

Hoe komt het dat een relatief kleine gemeente als Lebbecke al jarenlang twee handbalclubs rijk is?

Anja: 'Dat is historisch zo gegroeid. Vroeger speelde men handbal buiten, letterlijk onder de kerktoren. De matches van Brabo gingen toen gewoon door in Denderbelle, een deelgemeente van Lebbecke. Vanaf het moment dat het verplicht werd om in een sporthal te spelen, is Brabo moeten uitwijken naar de Lebbeeke sporthal.'

Jo: 'Toen Brabo naar de zaal kwam, waren er zelfs al twee clubs in de Lebbeeke sporthal: Avanti en Ajax. Die clubs zijn, jammer genoeg, allebei ter ziele gegaan. Daarna zijn we met Elita begonnen. De naam komt van de allereerste club die er in de gemeente was, lang voor er sprake was van Brabo, Avanti of Ajax. Ten tijde van het eerste Elita was er maar een ploeg en ons doel was van bij het begin om terug te keren naar de oorsprong, met maar een club in de gemeente. We beseften toen al dat het niet goed is om elkaar te beconcurreren.'

Toch heeft het nog een hele tijd geduurd voor jullie de neuzen in dezelfde richting kregen. Hoe komt het dat jullie daar nu toch in geslaagd zijn?

Anja: 'Er zijn in het verleden al verschillende, zelfs verregaande, pogingen geweest om samen te werken, maar toen kwamen we nooit tot een consensus waarin beide clubs zich konden vinden. Nu is dat wel gelukt. Ik hou enorm van mijn club, nog steeds, maar je beseft hoe langer hoe meer hoe klein de handbalsport is. We visten in dezelfde vijver van spelers. Op lange termijn was de situatie niet houdbaar. Bovendien los je door de samenwerking ook andere problemen op. Bij de jeugd konden meisjes vaak niet in een aparte ploeg spelen, waardoor ze niet op een volwaar-

dige manier aan bod kwamen. Nu kunnen we dit wél doen, want de handballende meisjes spelen niet meer verdeeld over Elita en Brabo, maar in één club.'

COMMOTIE

Elita neemt de heren en de jongens voor zijn rekening, Brabo de dames en de meisjes. Hoe is de samenwerking verder gestructureerd?

Anja: 'Elita en Brabo blijven elk bestaan als onafhankelijke clubs, al is er wel een overkoepelend bestuur dat de grote lijnen en het sportief beleid uitzet. Daaronder zitten dan verschillende cellen, zoals cel jeugd en cel dames, waar verschillende mensen bij betrokken zijn die zich specifiek met het beleid voor die groep bezighouden. We zijn bewust niet gefuseerd omdat we op die manier zowel de dames als de heren de volle aandacht kunnen geven. Ook de financiële middelen van een club kunnen zo optimaal besteed worden.'

Jo: 'Voor de dames is dit een goede zaak. We moeten daar eerlijk in zijn, hoewel de dames heel belangrijk zijn, focusten we ons vroeger misschien meer op de heren. Ergens was dat ook logisch. Je hebt meer mannelijke leden en je krijgt jongens makkelijker aan het handballen. Doordat Brabo nu enkel nog dames- en meisjesploegen onder haar hoede heeft, komen ook de dames meer in de spotlights te staan. Een ander voordeel is dat een trainer nu zowel bij Brabo als bij Elita training kan geven. Vroeger was dat ondenkbaar.'

Hoe waren de reacties bij de spelers toen ze het nieuws over de samenwerking vernamen?

Jo: 'Er is wat commotie geweest, vooral bij enkele heren. Het is natuurlijk normaal dat er reactie komt, anders ben je niet betrokken bij je club. Het is jammer dat er weinig heren van Brabo de overstap maken naar Elita. Een aantal spelers zijn uitgeweken naar andere clubs, anderen zijn gestopt. Wij hopen dat die spelers nog terugkomen als ze zien dat het wel klikt. Ze blijven alleszins van harte welkom.'

Zowel dames als heren zijn al een tijdje aan het trainen onder de nieuwe structuur. Hoe verloopt dat?

Anja: 'Bij de dames waren de reacties op de samenwerking overwegend positief. We kunnen nu met een veel grotere groep trainen en dat is

een enorm voordeel. Dat is toffer voor de spelers en als je vooruit wilt in je sport, moet je wel met een voldoende grote groep kunnen trainen. Bovendien hebben we nu twee ploegen, waardoor we ook iedereen speelgelegenheid kunnen garanderen. De groep zelf moet nog wat naar elkaar toe groeien, maar dat is normaal als je veel nieuwe spelers aantrekt. Naar de toekomst toe was deze samenwerking de beste beslissing die we konden nemen.'

Jo: 'Doordat er weinig senioren van Brabo de overstap gemaakt hebben, is er voor onze heren relatief weinig veranderd. Bij de jeugd verwachten we dat we wél veel spelers van Brabo mogen verwelkomen. We hebben samen met Brabo een Kubb-tornooi voor de ouders georganiseerd zodat ook zij al eens informeel konden kennismaken. Het is echt de bedoeling om met de twee clubs samen te werken. We gaan bijvoorbeeld ook samen een kerstfeest op poten zetten.'

GROEIEN MET EIGEN JEUGD

De heren van Elita werden vorig seizoen kampioen in superliga en promoveren dus naar tweede nationale. Wat zijn jullie ambities voor dit seizoen?

Jo: 'We willen zo hoog mogelijk eindigen. We hebben enorm veel jonge spelers die nog veel

moeten leren. De bedoeling is om hen dit jaar al te integreren in de eerste ploeg en te laten groeien in de tweede ploeg. De ambitie blijft om binnen dit en drie jaar naar eerste nationale te stijgen.'

De dames van Brabo moesten, mede door de reorganisatie van de ligareeks, zakken naar regio. Wat zijn daar de ambities?

Anja: 'Het doel is om dit jaar kampioen te spelen en opnieuw te promoveren naar liga. Dat is ook in het belang van de club, want als wij in regio blijven hangen, zullen talentrijke mensen misschien andere handbalwegen inslaan. We willen met zoveel mogelijk eigen jeugd doorgroeien en op middellange termijn tweede nationale bereiken. Misschien kunnen we, als de financiën en de structuur van de club meegroeien, op lange termijn zelfs dromen van de hoogste afdeling.'

Tot slot, is het de bedoeling om met deze samenwerking in de toekomst nog een stapje verder te gaan en één club te vormen?

Jo: 'Zeg nooit, nooit maar dat zal de eerstkomende jaren zeker niet gebeuren. We zitten al samen als bestuur en zetten samen de krijtlijnen uit. Hoe die structuur daaronder eruitziet, is eigenlijk niet zo belangrijk.' **Birthe Van Der Veken**

Samen 100 jaar handbal-journalistiek: van hiërogliefen tot twitter

Cois Van Aelst en Marcel Coppens zijn zowat de 'Polspoel en Desmet' van de VHV. Sinds vele jaren leveren de beide doorgewinterde journalisten stukken aan voor Handbal X-tra, die de tand des tijds doorstaan. Net als zijzelf trouwens. Een gesprek met de beide heren is een fijn tijdverdrijf, het regent anekdotes, waarbij ze telkens netjes verduidelijken of het "on the record" dan wel "off the record" was. De beste stropers worden duidelijk de beste boswachters... de interviewers geïnterviewd!

Marcel Coppens (68) is de 'jongste' van het duo. Hij verzorgt voor Handbal X-tra de bijdragen vanuit een iets breder perspectief: 'Handbal en Media', als doorwinterd sportjournalist met een breed netwerk, 'Over de Haag', waar binnengekeken wordt in de interne keuken van andere federaties, maar ook de 'Belgen in het buitenland' kunnen op zijn belangstelling rekenen, evenals de dames, in de 'Ladies Corner'.

(François Van Aelst (71) is dan weer de man van het meer specifieke handbalgebeuren. Van Regio bijdrages over de BENE-League tot de Final4 van de Velux EHF Champions League, zijn favoriete handbalhoogmis: hij draait er zijn hand niet voor om.

Cois: 'Ik kom dan ook echt uit het handbal zelf. Ik was in 1958 één van de spelers van het eerste uur bij Sasja. Sasja werd opgericht door een aantal atleten van Beerschot, die in de zomer atletiek deden, en in de winter iets anders wilden doen, zoals handbal. Sus Weyn was gespecialiseerd in de werpnummers, zoals de kogel, de discus en de speer. Leo Marien was een hordeloper en een tienkamper en Hugo Buermans Belgisch kampioen hoogspringen. Stuk voor stuk knappe atleten, alleen waren ze bijna 'uncoachable'. Ze deden wat ze wilden en wanneer ze het wilden. Ikzelf was geen hoogvlieger. Ik speelde bij het tweede team en moest vechten voor een plaatsje op de bank bij de eerste ploeg. Samen met mij speelden ook doelman Michel De Clercq en Raymond Possemiers, die ook nog altijd voor de krant schrijven. Ik was dan misschien niet de ster, ik heb wel eens mijn 'moment de gloire' gehad: we gingen spelen in Amay, buiten, in de gietende regen, en ik mocht meedoen met de

eerste ploeg. De bal was na verloop van tijd een spons geworden, en het ging echt niet vooruit. In de allerlaatste seconde was het nog gelijk, 4-4 (!). Toen heb ik het beslissende doelpunt gemaakt. Vraag me niet meer hoe, ik denk dat ik het zelfs toen niet goed wist, een wanhoopspoging. Maar die dag was ik wel de held! Enfin, toen ik 25 was ben ik ermee gestopt, ik ben nog coach geweest van de tweede ploeg, ik heb nog in het bestuur gezeten, maar daarna heb ik me toegelegd op het schrijven over handbal.'

Marcel: 'Ik heb nooit gehandbald. Ik heb wel korfbal gespeeld tot ik 62 was. Korfbal is een familiesport, met veel recreatieve ploegen, waar de derde helft minstens even belangrijk is dan de eerste twee. Ik tennis nog een beetje. Tegen Cois op het jaarlijkse perstornooi (hilariteit). Ik heb regentaat gedaan, Nederlands-Geschiedenis, en eerst heb ik 12 jaar les gegeven. Daarna ben ik voor de Gazet van Antwerpen gaan werken, van 1980 tot 1996. Bij de grote herstructurering ben ik daar dan uit de boot gevallen, en sindsdien werd ik zelfstandig journalist.'

Cois: 'Ik heb les gegeven in het lager onderwijs tot 1980. Daarna ben ik communicatieverantwoordelijke geweest voor het stedelijk onderwijs in Antwerpen, tot 1995. Toen heeft Leona Detiège gevraagd of ik perschef wilde worden op haar kabinet, ze was burgemeester van Antwerpen. Dat heb ik gedaan tot de 'visa-affaire'. Toen ben ik met pensioen gegaan. Of nee, voltijds journalist geworden!'

Hoe ben jij dan in het handbal terechtgekomen Marcel?

Marcel: 'Vroeger was er een regeling tussen de kranten dat er voor een kleinere sport één journalist meeging op verplaatsing, die dan voor de verschillende kranten verslag uitbracht. Met een soort beurtrol. Zo ben ik meegegaan met de nationale ploeg naar een kwalificatietornooi in Portugal. Het was in Guimaraes en we logeerden op een plaats waar nu een vijfsterren-pousada gevestigd is. Het was het debuut van Jos Schouterden als bondscoach. Een heel fijne ervaring, en door zo dicht bij de groep te staan leer je die jongens beter kennen en waarderen. Later ben ik dan nog eens mee geweest naar Linz, in Oostenrijk. Daar had ik, in al mijn naïviteit, gezegd tegen doelman Fred D'Hollander dat doelpunten maken in het

handbal toch een koud kunstje was. Fred heeft me toen uitgedaagd en gezegd: 'Je mag 5 strafworpen nemen'. Ik heb er niet één kunnen omzetten... Sindsdien volg ik het handbal van dichtbij. Maar ik was natuurlijk te veel benomen op zaterdag om de competitie nauw op te volgen: ik volgde het volley voor De Morgen, en Germinal Beerschot voor het Nieuwsblad. Nu werk ik nog voor de volleybalbond als persverantwoordelijke. Ik schrijf ook voor hun magazine, en over de nationale ploegen.'

Cois: 'Haha, daar valt ook nog wat te beleven. Het volkslied bij voorbeeld!'

Marcel: 'Ja, bij de wedstrijd tegen Nederland enkele weken geleden ging een zangeres de mist in die was ingehuurd om het volkslied live te zingen. Ze kreeg een black out en was de tekst kwijt...ze is wel een instant-hit geworden op youtube, met 300.000 views, maar het was een pijnlijk moment!'

VERKLEUTERING VAN DE NEVENSPORTEN?

Hoe hebben jullie de geschreven pers zien evolueren, specifiek voor handbal dan?

Cois: 'Ik ben begonnen bij de Volksgazet, in 1968. Sasja was een club met socialistische inslag: Sasja staat voor Sport Afdeling Syndicale Jeugd Antwerpen. De Volksgazet was de krant van de 'Rooie'. Ik vroeg of ik af en toe een wedstrijdverslag mocht schrijven over de wedstrijden van Sasja, en ze waren dolblij: gratis artikels! Ik mocht zoveel

schrijven als ik wilde, het verscheen allemaal. Ik tikte mijn teksten uit, reed ermee naar de redactie, waar ze in lood gezet werden om te drukken, lettertje per lettertje. Ik reed ook soms naar Gummersbach om een wedstrijd te zien, en schreef daar dan een stuk over: het kwam er allemaal in. Op den duur voelde ik me een beetje schuldig ten opzichte van de andere Antwerpse handbalclubs, en begon ik ook over hun wedstrijden te schrijven voor de Volksgazet. Op den duur reed ik overal rond. Ik vond dat wel fijn, maar ik heb er nooit een frank voor gekregen. Ik heb ook goeie herinneringen aan de tijd dat ik mocht schrijven voor Sport Magazine. Koen Meulenaere had me gevraagd. Ik was soms co-commentator voor de radio samen met hem. Ik kreeg daar ruim plaats om over handbal te schrijven. Dat forum heeft de bekendheid van handbal goed geholpen. Ik herinner me dat ik toen voor een interview naar Neerpelt ging, dat in volle opmars was. Het hele bestuur zat klaar voor dat interview. Rik Van Cauwelaert, de latere hoofdredacteur van Knack, was toen trouwens mee als fotograaf. Ik begon met mijn openingsvraag: "Heren, kunnen jullie mij uitleggen hoe het mogelijk is dat in een afgelegen dorp als Neerpelt aan tophandbal wordt gedaan?". De voorzitter van Neerpelt, Lei Alders, antwoordde: "Meneer Van Aelst, mag ik er U op wijzen dat Neerpelt even ver van Antwerpen ligt als Antwerpen van Neerpelt?!" (lacht).

Later heb ik dan de handbalrubriek voor Het Nieuwsblad overgenomen van Rik De Bruyn, tot

vorig jaar. Er wordt tegenwoordig veel gesaneerd en samengewerkt in de geschreven pers. De sport van de Morgen komt bij voorbeeld ook van het Laatste Nieuws en zo heeft men natuurlijk minder correspondenten van doen. Spijtig genoeg. Maar ik moest op het einde toch ook vechten om nog wat handbal in de krant te krijgen hoor. Wielrennen en voetbal, daarvoor is nog plaats...'

Marcel: 'Ik volgde de zogenaamde nevensporten voor de Gazet van Antwerpen. In de eerste plaats tennis en basketbal. Voor handbal was er ook wel wat aandacht. Toen Merksem kampioen werd bij voorbeeld, in 1992, was er veel ruimte voor handbal. Later ben ik ook coördinator nevensporten geworden. Ik heb veel kunnen reizen dankzij mijn job. Ik ben 15 keer naar Wimbledon geweest ben, nog meer naar Roland Garros, één keer naar het US Open in New York en zelfs één keer naar Australië. Dat kwam omdat er toen een aantal evenementen kort op elkaar volgden: het WK zwemmen in Perth, het Australian Open en een Davis Cup ontmoeting tussen België en Australië.

Ik denk dat de technologische evolutie in de communicatie de belangrijkste trend is die we in de geschreven pers meemaakten. Nu schrijven we bijna rechtstreeks in de krant. Toen moest ik vanuit Wimbledon bellen naar Londen, die dan doorschakelden naar Antwerpen, vandaar naar de redactie en terug. 'Collect call' heette dat. Dan moest ik mijn stukje dicteren aan telefonist(e), die het uittikte voor de krant. Er was nog geen fax. Maar ik moest wel oppassen, want namen van personen en specifieke termen moest ik spellen. Die telefonisten volgden de sport niet altijd. Anders zouden daar rare artikelen verschenen zijn vrees ik. Ook was het soms vechten tegen de tijd. Heel dat telefoonproces duurde namelijk lang. Op een keer op Wimbledon was Jimmy Connors aan het verliezen. De wedstrijd was nog niet helemaal afgelopen, maar ik moest beginnen aan mijn telefoontje. Terwijl ik bezig was draaide de situatie en moest ik mijn tekst nog helemaal aanpassen!

Inhoudelijk is het wel de verkleuterling van de nevensporten die me tegenstaat. Bij De Morgen waren ze helemaal niet geïnteresseerd in handbal. Alleen in de 'fait divers'. Toen het Vuil ploegske de kwartfinale van de Beker bereikte kreeg ik wel een halve bladzijde. En toen bij Uilenspiegel een bejaarde man de scheidsrechter te lijf ging met een paraplu kon er ook een vette kop af: 'Tachtigjarige hooligan'... dat is natuurlijk spijtig.'

Wat is je beste sportherinnering?

Marcel: 'Voor mij was dat de gouden medaille van Fredje Deburghgraeve op de Olympische Spelen in Atlanta. Ik was daar aanwezig en zal het nooit vergeten. Daarna heb ik nog tot een gat in de

nacht interviews afgenomen met heel zijn entourage, voor sfeerstukjes in de krant, maar het was een schitterend moment.'

Cois: 'Voor mij was dat een handbalwedstrijd tussen België en Nederland op het B-WK in 1983. Het jaar na het legendarische C-WK in 1982 in eigen land. Ik reed er elke dag naartoe met Raymond Possemiers. België moest bevestigen, het behoud verzekeren in de B-groep. Nederland was ambitieus. Zij wilden wedijveren met de top. We hadden het heel moeilijk, en zouden degraderen, maar de wedstrijd tegen Nederland waren we wel goed, en we klopten Nederland. Zij waren diep ontgoocheld, en de Nederlandse pers sprak er schande van. Maar bij de Belgische bondscoach Taborsky waren er tranen van geluk na een uitstekende wedstrijd. Het dieptepunt vond ik de 'Luikse crisis', in 1972. Het conflict zat muurvast tussen de Vlamingen en de Walen. Er werden iedere week verzoeningsvergaderingen gehouden in café 'l'Amitié' in Sint-Lambrechts-Woluwe, waar zelfs de pers op uitgenodigd was. Als waarnemer, zeg maar. Die bijeenkomsten waren je reinste vaudeville, een triest schouwspel eigenlijk...'

Zijn er artikels die je voor Handbal X-tra geschreven hebt waar je goede herinneringen aan overhoudt?

Cois: 'Zeker. Er zijn een aantal mensen die altijd interessante zaken te vertellen hebben. Jos Schouterden bij voorbeeld. Of de Belgen die hoog aangeschreven staan bij de EHF, zoals Roger Xhonneux of François Mulleners. Maar de Final4 in Keulen blijft mijn favoriete onderwerp. In Keulen voel ik me als een kind in een snoepwinkel, als ik door de perszone loop.'

Marcel: 'Ik heb goeie herinneringen aan het interview met Hein Vanhaezebrouck, in de aanloop naar België-Letland. Hij sprak met veel warmte over handbal. Hij had de volledige kern van KV Kortrijk zelfs een tactische opdracht meegegeven voor die wedstrijd. Ook met de twee Duitse topscheidsrechters Methe-Methe, de tweeling die later verongelukt is. Dat waren heel toegankelijke mensen. Maar ook Marc Verwilghen interviewen over handbal was fijn, en Philippe Paquay, recent nog, de topman van BLOSO.'

Blijven gaan, mannen!

David Van Dorpe

DE PIVOT

HANDBALSHOP.BE

Kempa – Hummel – Mizuno indoor/running – Select - Dip'N Clean
McDavid – Derbystar- Stanno - Pixoff – Uhlsport – Molton

HANDBALL!

Kempa

info@handbalshop.be - Honnestraat 23, 3700 Tongeren-Rutten - 0473/295.541

07
NOV
15

red wolves

vs

TSJECHIË / R. TCHEQUE

Kwalificatie wedstrijd WK 2017

ZAT 07 NOV | 20u00 | KORTRIJK - LANGE MUNTE

TICKETS: -14 €5/KASSA €15
VOORVERKOOP €10
WWW.REDWOLVES.BE

DE PIVOT
HANDBALSHOP.BE

